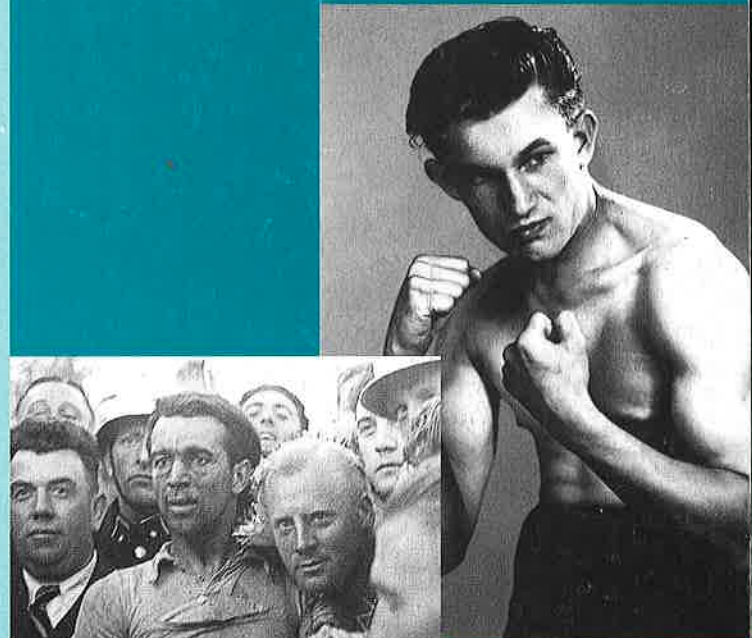

sport revue

De sporthistorie van Belsele, Nieuwkerken, Sinaai en Sint-Niklaas
Jaargang 2, nr. 2 - mei 2001

IN DIT NUMMER VAN SPORTREVUE

- Bij het verschijnen van Sportrevue 2 pag. 46
- Excelsior van 1922 tot 1989 in de K.B.V.B.
Etienne De Meester pag. 47
- Van badinrichting tot zwembad – deel I
Luc Van Royen pag. 52
- Koninklijke Gilde Sint-Sebastiaan Belsele
Alfons Smet en André Van Landeghem pag. 56
- Boksen vóór en na de tweede wereldoorlog – deel 2
Steve Wante pag. 59
- Van Jong Waasland tot Koninklijke Sint-Niklase Condors Basketbalclub
Etienne De Meester pag. 63
- De verdwenen turnverenigingen – deel I
Johan Heirbaut pag. 67
- Van voetbalclub “Den IJzer” tot F.C. Nieuwkerken
Daniël Grumiau pag. 70
- Wielersport in Sint-Niklaas tot W.O. II
Alfons Smet pag. 73
- Liefhebbersvolleybal
Stijn Thibaut en André Van Landeghem pag. 78
- Zaalvoetbalclub Dynamo won de beker van België
Etienne De Meester pag. 80
- A.C. Belsi schreef geschiedenis in het veldlopen voor vrouwen
Willy Van Hove pag. 83
- Volleybalclub Sibok speelt met heren- en damesploeg
Etienne De Meester pag. 87
- Op bezoek bij Valentijn De Bock, wereldkampioen jumping 1998
Daniël Grumiau pag. 90
- Reacties pag. 92
- Abonnering pag. 92

Redactie

Vaste medewerkers: Etienne De Meester, Daniël Grumiau, Johan Heirbaut, Alfons Smet, Luc Van Royen, Steve Wante. Eindredactie: André Van Landeghem.

Voor dit nummer: Stijn Thibaut en Willy Van Hove.

Luc Van Royen, vast redactielid. Hij ontbrak op de redactie-groepsfoto, die afgedrukt werd in het eerste nummer.

Redactieadres

Stedelijke sportdienst, stadhuis, 9100 Sint-Niklaas. Tel.: 03.760.91.71.

Fax.: 03.766.08.82. - E-mail: sport@sint-niklaas.be

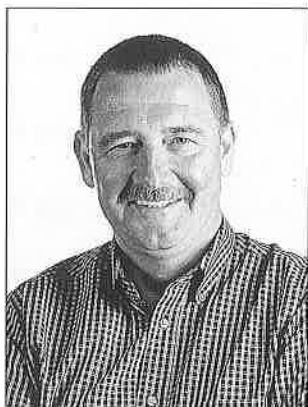

BIJ HET VERSCHIJNEN VAN SPORTREVUE 2

Sport heeft steeds een bijzondere plaats ingenomen in mijn leven. Als tiener en als adolescent geraakte ik uitermate geboeid door de prestaties van onze wielervedetten en voetbalgoden. Later, tussen 1974 en '79, ontdekte ik als jong schepen van sport de rijke verscheidenheid van het sportleven in Sint-Niklaas. De competitie-, zowel als de recreatiesport, de traditionele sporttakken, maar ook de nieuwe moderne disciplines. Ik had de gelegenheid om de ontwikkeling van de sport in onze stad een stevige duw in de rug te geven: de uitbouw van de sportinfrastructuur, de installatie van de stedelijke sportraad en de oprichting van een stedelijke sportdienst, de invoering van jeugdsportsubsidies, de inburgering van de sport-voor-allen-idee. Sport, ontsprongen als een rustig riviertje in het maatschappelijk landschap van eind 19de eeuw, was een onstuitbare stroom geworden die haar plaats onder de zon opeiste. Het is de verdienste van de redactie van Sportrevue, dat zij de integrale Sint-Niklase sportevolutie tracht te reconstrueren. Proficiat voor het initiatief !

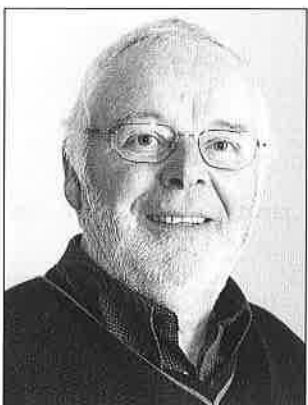
Freddy Willockx
Burgemeester.

Met veel interesse nam ik bij de publicatie eind 2000 het eerste nummer van Sportrevue door. Het getuigde van een toegewijde zorg voor het archiveren van ons lokaal sportverleden. Hoewel het beleid van een sportschepen zich uiteraard dient te richten naar de toekomstige ontwikkelingen op korte en op langere termijn, kan een klare blik op "wat er voorheen was" en "hoe het allemaal is tot stand gekomen", een strategische visie fundamenteel onderbouwen. Daarom, maar ook uit respect voor de oude gloriën, de pioniers en de baanbrekers uit onze sportclubs, verdient het project Sportrevue onze volledige steun.

Ik doe dan ook een warme oproep tot alle voorzitters en bestuursleden van onze verenigingen om aan Sportrevue actief mee te werken. Met jullie medewerking zal het eindresultaat een uniek naslagwerk worden, dat in slechts weinig gemeenten beschikbaar zal zijn.

Urbain Vercauteren
Schepen van sport.

Grasduinen in de sporthistorie van Groot Sint-Niklaas om deze op te slaan voor het nageslacht is een tijdrovende, doch boeiende bezigheid.

Het brengt ons in contact met sportliefhebbers uit diverse disciplines, die enthousiast herinneringen ophalen met een kijkje in hun sportalbum bovenop. Op deze zoektocht ontdekken we in allerlei documenten (persartikels, jubileumboekjes, clubbladen, ...) interessante gegevens om daarmee een bondig, chronologisch verhaal te schrijven.

Sportminnende en gepassioneerde verzamelaars bezorgen ons het nodige materiaal om de tekst rijkelijk te illustreren. Op die manier brengen we een inzicht in en overzicht van de sportontwikkeling in onze stad doorheen de twintigste eeuw.

Helaas stellen we vast dat sommige clubarchieven gedeeltelijk of zelfs volledig verdwenen zijn. Omdat we weten dat dit werk nooit voltooid kan zijn, hebben we ons tot doel gesteld om alle vorsersresultaten samen te bundelen in een tiental afleveringen, gespreid over een vijftal jaren. Een abonnement op Sportrevue is dan ook een verantwoorde keuze, want zo wordt u eigenaar van een uniek verzamelwerk in beperkte oplage.

Etienne De Meester
Voorzitter Stedelijke Sportraad en redactielid.

EXCELSIOR VAN 1922 TOT 1989 IN DE KBVB

Etienne DE MEESTER

Op de vuist met rivaal Sportkring

De geschiedenis van het groen-zwarte Excelsior, de oudste Sint-Niklase voetbalclub ontstaan als fusieclub FC Flandria, startte bij de Koninklijke Belgische Voetbalbond in 1922. Aangezien Sportkring in datzelfde jaar maar net iets vroeger aansloot, betwistten de beide clubs in de hoogste provinciale afdeling de eerste, dikwijls geladen, stadsderby's. Sportkring won verrassend thuis de eerste confrontatie met 3-2. Excelsior kon op eigen terrein daar een 2-0 zege tegenover stellen. Tijdens het seizoen 1923-1924 versloeg Sportkring in de eerste ronde de groen-zwarten met 0-1. De terugwedstrijd in de Herdersstraat, begin december 1923, eindigde op een tragische wijze. Na een balbetwisting gaf Excelsior-speler Filip Culot (bijgenaamd "Flup de Kilo" omdat hij ook een zwaargewicht bokser was) een zware uppercut aan Sportkring-speler Aloïs Van Leuvenhaege. Die bleef kreunend liggen. Daarop bestormden de geel-blaue supporters het veld. Er ontstond een ware veldslag met heel wat gewonden. Dezelfde speler sloeg ook nog een lijnrechter knock-out. Zijn gedrag leverde hem een levenslange schorsing op. De scheidsrechter legde wijselijk de wedstrijd stil. Hij werd opnieuw gespeeld op het neutraal terrein van Racing Lokeren. Sportkring won met 2-0. Volgens tijdgenoten lag deze incidentrijke match aan de basis van de vijandschap tussen de beide clubs.

Het seizoen 1924-1925 verliep voor groen-zwart eerder rampzalig. De ploeg kon zich slechts in hoogste provinciale handhaven doordat het aantal clubs werd opgetrokken van twaalf naar veertien.

Tijdens de volgende competitie deed klasse-speler Robert Van Steenberghe zijn heroptreden om de ploeg te versterken. Dat loonde aanvankelijk. Door een inzinking aan het einde van het seizoen miste Excelsior de overgang naar bevordering. Rivaal Sportkring miste de promotie niet.

Nieuw terrein in de Heistraat

Excelsior verhuisde voor het seizoen 1926-1927 naar het prachtige terrein aan de Heistraat. De bekende textielabrikant en sociaal weldoener Edmond Meert kocht de gronden aan. Hij richtte met bevriende fabrikanten en handelaars een samenwerkende

vennootschap op. Medevennoten waren onder andere de vroegere stichters van FC Flandria, François Schoeters en Lucien Maes, evenals de vroegere spelers Robert en Firmin Van Steenberghe.

De vereniging keurde op 24 april 1927 de statuten, opgesteld door notaris Hamendt, goed. De vennootschap met aandelen heette voortaan "Excelsior Athletic Club". De bestuursleden stelden zich ook tot doel de terreinen voor sportbeoefening te vrijwaren.

Op sportief vlak kende Excelsior AC de daaropvolgende seizoenen weinig zorgen. De ploeg eindigde steeds in de middenmoot van de reeks. Vermeldenswaard is nog dat vanaf 1928-1929 er opnieuw stadsderby's werden gespeeld. Zes seizoenen lang gaf de ploeg Wilskracht partij. Dat gebeurde telkens onder ruime belangstelling en in een sportieve sfeer.

Eerste kampioenstitel in 1936

Voor de competitie 1935-1936 versterkte Excelsior zich met enkele opgemerkte spelers van FC Kontich: Stuyck, De Wespelaere en Gebroers. Edgard Van Cleemput groeide ondertussen uit tot een waardige opvolger van sterspeler Robert Van Steenberghe. "De Gar" ontpopte zich tot de beste speler van de ploeg. Hij speelde 25 jaar lang in het fanionelftal.

Na een schitterende competitie verwierf de club uit de Heistraat pas op de voorlaatste dag de titel en meteen de promotie naar de bevorderingsreeks. Excelsior won toen vlot van Sparta Waasmunster met 4-0. Naar de laatste wedstrijd bij Volharderen Aalst reisden twaalf bussen vol supporters mee. Die hadden zich het slot van de competitie wel anders voorgesteld. De Aalstenaars pakte de kersverse kampioen in met 8-2.

Het voetbalsprookje in bevordering duurde amper drie seizoenen. Toch beleefden de supporters veel voetbalpret. Daar stonden vooral de confrontaties tegen alweer Sportkring en Temse SK borg voor. Op 18 oktober 1936 vernederde Excelsior de geelblauwen met 3-0 en dat in een vol huis. Het krioelde toen in het stadion van de groen-zwarte en geelblauwe vlaggetjes aangeschaft bij Piezewiet Van Damme, den Bazar Plasman en bij Mie Glorie.

Excelsior als allereerste kampioensploeg van Sint-Niklaas in de KBVB (1936)

Boven v.l.n.r.: Verbeke, Van Cleemput, Wijnants, Pauwels, Van Haever en Geersheuvel. Onder v.l.n.r.: Loeman, De Wespelaer, Smet (invaller voor Schoonvliet), Gebroers en Stuyck. (foto Delro)

Het bestuur van Excelsior in de jaren veertig.

Boven v.l.n.r.: ?, Marcel Van Cauwenbergh, Henri Reumes, ?, Jef Vaerwijck, Marcel Meert, Guy De Baer en ?

Onder v.l.n.r.: trainer Verbiest, Fons De Meulenaere, André Willemsens, José Noens, Armand De Baer en Louis Pieters. (foto Steve Wante)

Tweede titel tijdens de Tweede Wereldoorlog

Na de degradatie in 1939 kwam Excelsior uit in de provinciale noodcompetities. Door de mobilisatie in september en het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog kon de normale competitie niet plaats vinden. Daarbij trad een aantal spelers in de ploegen van het Vlaamse Voetbalverbond aan.

De competities 1941-1942 en 1942-1943 werden regionaal betwist. Excelsior kon zich niet plaatsen voor de eindronde in 1942 maar wel in 1943. Het provinciaal comité diskwalificeerde de ploeg echter wegens het opstellen van een niet-aangesloten speler.

Het voetbalseizoen 1943-1944 kende opnieuw een normaal verloop. Groen-zwart telde aan het einde van de eerste ronde acht punten achterstand op leider Temse SK. Excelsior slaagde er toch nog in op de laatste speeldag, na een schitterende remonte, de scheepsbouwers bij te benen. Een testmatch moest beslissen. Op 14 mei 1944 klaarden de spelers de klus. Ze versloegen de Tensenaren met 4-0 op een neutraal terrein in Hamme en promoveerden andermaal naar bevordering.

De oorlogsomstandigheden herleidden het daarop volgende seizoen opnieuw tot een noodcompetitie. Pas vanaf 1945-1946 verliep alles terug normaal. Excelsior eindigde negende op achttien ploegen.

Tijdens het seizoen 1946-1947 debuteerde Jozef ("Seppe") Goossens, de latere voorzitter van de club. Eind jaren veertig kon de ploeg zich telkens in bevordering handhaven, zij het soms met de hakken over de sloot.

Met nieuwe voorzitter naar derde titel

Tijdens het seizoen 1950-1951 volgde Marcel Van Cauwenbergh (toen al 25 jaar lid) Marcel Meert als voorzitter op. Hij zou het blijven tot zijn overlijden op 18 juni 1970. Gelijkijdig met het aantreden van Van Cauwenbergh kwam Theophiel Heyndrickx over van Sportkring naar Excelsior. Het werd geen succesjaar. De club was pas na de laatste speeldag zeker van het behoud.

In 1951-1952 had de ploeg met speler-trainer Charler De Coster het opnieuw moeilijk. Het was het jaar waarin voetbalglorie Edgard Van Cleemput in schoonheid afscheid nam met een overwinning tegen Beveren dat mocht promoveren.

De kampioenen van Excelsior in 1944.

Boven v.l.n.r.: Prosper Morjean, Bert Van der Meulen, Arthur Noppe, Antoine Rogiers, Edgard Van Cleemput, Emiel Verbeke en trainer Verbiest. Onder v.l.n.r.: Gust Loeman, André Baert, Roger Joos, Karel De Clippeleir en Jef De Rudder. (foto Roger Joos)

De ploeg die als kampioen de promotie naar derde nationale afdwong (1953).

Boven v.l.n.r.: Charles De Coster, Jef De Rudder, Georges De Clippeleir, Roger Joos, Florent Van Daele, Marcel Vlaeminck, Robert Van Spitael en voorzitter Marcel Van Cauwenbergh.

Onder v.l.n.r.: Marcel Heyninck, Antoine Rogiers, François en Jozef (Seppe) Goossens en André Dauwe. (foto Roger Joos)

In 1953 klom Excelsior uit het dal. Het speelde kampioen met drie punten voorsprong op SV Waregem. Na zes seizoenen in bevordering maakte de club voor de eerste keer de stap naar derde nationale.

Voor de jongens uit de Heistraat brak een moeilijke periode aan. Het team bestond vooral uit eigen kweek die de klim vanuit eerste provinciale naar derde nationale maakte. Het verblijf in derde bleef beperkt tot twee seizoenen. Eerst kon Excelsior zich redden met één punt op overschot. Het jaar daarna begon de terugval. Eerst degradeerde de club terug naar bevordering. De neerwaartse trend werd twee jaar na elkaar verder gezet. In 1957 belandde Excelsior in tweede provinciale. Enig lichtpunt tijdens deze tegenvallende periode was de ontdekking van de beloftevolle aanvaller André De Poortere.

Tot het einde in provinciale

Gelukkig zette trainer Leon Verniers de ploeg weer op het goede spoor. Dat leidde in 1958 tot een nieuwe titel, goed voor een ticket naar de hoogste provinciale reeks. Dat luidde het begin in van een periode van acht jaar in eerste provinciale. De eerste drie jaar waren met trainer-speler Roger Joos daarvan de meest succesvolle. Tijdens het seizoen 1961-1962 maakte junior Etienne Van de Walle op 11 februari een opgemerkt debuut. De latere voorzitter scoorde drie keer en Gerda moest met 3-2 de duimen leggen.

In 1963 stond Excelsior normaal de degradatie te wachten. In de replay (de keeper van de tegenpartij speelde in trainingspak) versloeg het team echter Borsbeke met 4-0. Een tweede miraculeuze redding volgde in 1964. Daar zorgde een 4-0 -zege in de testmatch tegen Standaard Denderleeuw voor. Een derde wonder bleef uit. In 1966 zakte groen-zwart met trainer Gust Van Steenlandt naar tweede.

Toen begonnen de wispelturige jaren. Op de promotie in 1968 onder leiding van Leon Verniers volgde in 1969 een kaartje retour. Na vier jaar tweede provinciale, met in 1971-1972 een veelbelovende start onder de op 24 oktober 1971 jammerlijk verongelukte Gust Van Steenlandt, degradeerde de club opnieuw in 1974.

Onder leiding van Jozef Van Poecke, Edward De Sutter en de bezielende William Roozelaer, wist Excelsior zich opnieuw een reeks hogerop te werken. Het verhaal in tweede provinciale bleef maar één jaar duren. Daarna werd Albert Piessens binnengehaald als trainer. Hij leverde goed werk. Op het einde van de competitie 1979-1980 was het weer feest. Met speler-trainer Guido Bressinck veroverde Excelsior de laatste titel in zijn bestaan.

De ploeg kon niet lang stand houden in tweede provinciale. De competitie 1981-1982 eindigde met de degradatie naar derde. Daar bleef de club zeven jaar spelen om uiteindelijk in vierde te verzeilen. Tijdens die laatste

Triomferende spelers na het behalen van de laatste titel in 1980.

Op de voorgrond Gerrit Van der Aa, Dirk Meul, Leo Van Puyvelde, Jan De Mets, trainer Guido Bressinck, hulptrainer Hugo Braem, Marc Bosman en Marc De Breucker (gehurkt).

Het terrein van Excelsior in de Heistraat is definitief verdwenen.

jaren speelde Excelsior vooral met eigen jeugdspelers en trainers als William Maes, Firmin Heirbaut en Luc Van Haevere.

In 1989 kwam een einde aan de sportief rijke geschiedenis van de in vierde provinciale geparkeerde ploeg. De oudste club van de stad fuseerde met de vroegere aartsrivaal Sportkring. De nieuwe club ging door het leven onder de naam "Sportkring Excelsior Sint-Niklaas". Excelsior kwam niet met lege handen. Uit de tachtig jeugdspelers die het in

de fusie bracht, ontpopten zich enkele waardevolle elementen, zoals Kenny De Vuyst (nu SK Beveren) en Gunther Van Handenhoven (nu F.C. Metz).

In het jaar 2000 verdween de naam Excelsior definitief uit de annalen van het Sint-Niklase voetbal door de fusie van "Sportkring Excelsior Sint-Niklaas" met SC Lokeren tot "SC Lokeren Sint-Niklaas Waasland."

Bron: Alex Van Raemdonck

ERRATUM BIJ SPORTREVUE 2

Pagina 51: de foto met als tekst: " Het terrein van Excelsior ..." is eigenlijk het terrein van K.F.C. Gerda.
Hier had dus een andere foto moeten staan
Wordt rechtgezet in het volgende nummer.

VAN BADINRICHTING TOT ZWEMBAD

DEEL I: BADINRICHTING HOFSTRAAT

Luc VAN ROYEN

Inleiding

Sportrevue wil de lezer ook kennis laten maken met de sportaccommodaties die in onze stad en deelgemeenten de laatste 100 jaar werden gerealiseerd.

Van de stelling dat sport heilzaam is voor de lichamelijke en geestelijke gezondheid van de beoefenaar (mens sana in corpore sano) onthouden wij dat lichamelijke gezondheid ook deels wordt verkregen door het rein houden van het lichaam.

Publieke badinrichtingen ontstonden her en der rond de eeuwwisseling en werden later veelal gecombineerd met zwembaden.

Op zoek naar een ver verleden

In het stadsarchief en de stadsbibliotheek konden we diverse bronnen raadplegen: de verslagen van de schepen- en gemeenteraad, de stadsverslagen, algemene dossiers en briefwisseling. Ook werden diverse bronnen geraadpleegd in de Annalen van de Koninklijke Oudheidkundige Kring van het Land van Waas en bij de Bibliotheca Wasiانا. Dat deze zoektocht zou leiden tot verrassende resultaten ondermeer met betrekking tot het tot stand komen van de “ **zwemkom** ” moge blijken uit een bijdrage in een van de volgende nummers van Sportrevue.

De stedelijke badinrichting

De badinrichting in de Hofstraat: periode 1922-1956

In een brief van 27 juli 1900 aan het stadsbestuur vroeg de heer L. Hoton, *docteur en sciences* en hoofd van de dienst “*L'Hygiène publique*” van de stad Sint-Niklaas, de toelating een studie te maken met betrekking tot het oprichten van een kosteloze stortbaddienst ten behoeve van de “*classe ouvrière*”.

Op 16 augustus 1901 vroeg hij een krediet ter beschikking te stellen voor het plaatsen van een stortbad (*douche de pluie*) in het stadhuis. Dit stortbad zou ter beschikking staan van de agenten en de arbeiders. Als de proefneming voldoende succes had, zou later de vraag worden gesteld om meerdere stortbaden te plaatsen in diverse wijken van de stad. Of er gevolg werd gegeven aan deze vragen konden we niet achterhalen.

Tussen 1901 en 1917 werd er niet meer over stortbaden gesproken.

Toch was het gebruik van stortbaden in het jaar 1918 reeds in voege want in een brief van het stadsbestuur aan de Voorzitter van 't Plaatselijk komiteit, wordt verzocht om de levering van zeep tegen de bestrijding van het schurft. Anderzijds lezen we in het verslag van de schepenraad dd. 8 oktober 1919:

“*Daar het aantal gegeven baden thans slechts ongeveer 39 baden per week betreft, besluit de schepenraad de badinrichting af te schaffen*”.

In de schepenraad van 13 december 1919 lezen we dan weer:

“*De schepenraad stemt erin toe het ontworpen plan voor het oprichten van eene badplaats voor het bestrijden van het schurft in het hospitaal goed te keuren*.”

Hieruit besluiten we dat ook in het hospitaal een badinrichting werd ingericht.

In de gemeenteraad van 16 juli 1921 wordt op voorstel van de heer Hebbinckhuys volgende beslissing genomen:

“*Gezien de brief van het provinciaal bestuur van 18 november 1920 waarbij het gemeentebestuur uitgenodigd wordt een badinrichting van stort- en zwavelbaden voor schurftigen tot stand te brengen,*

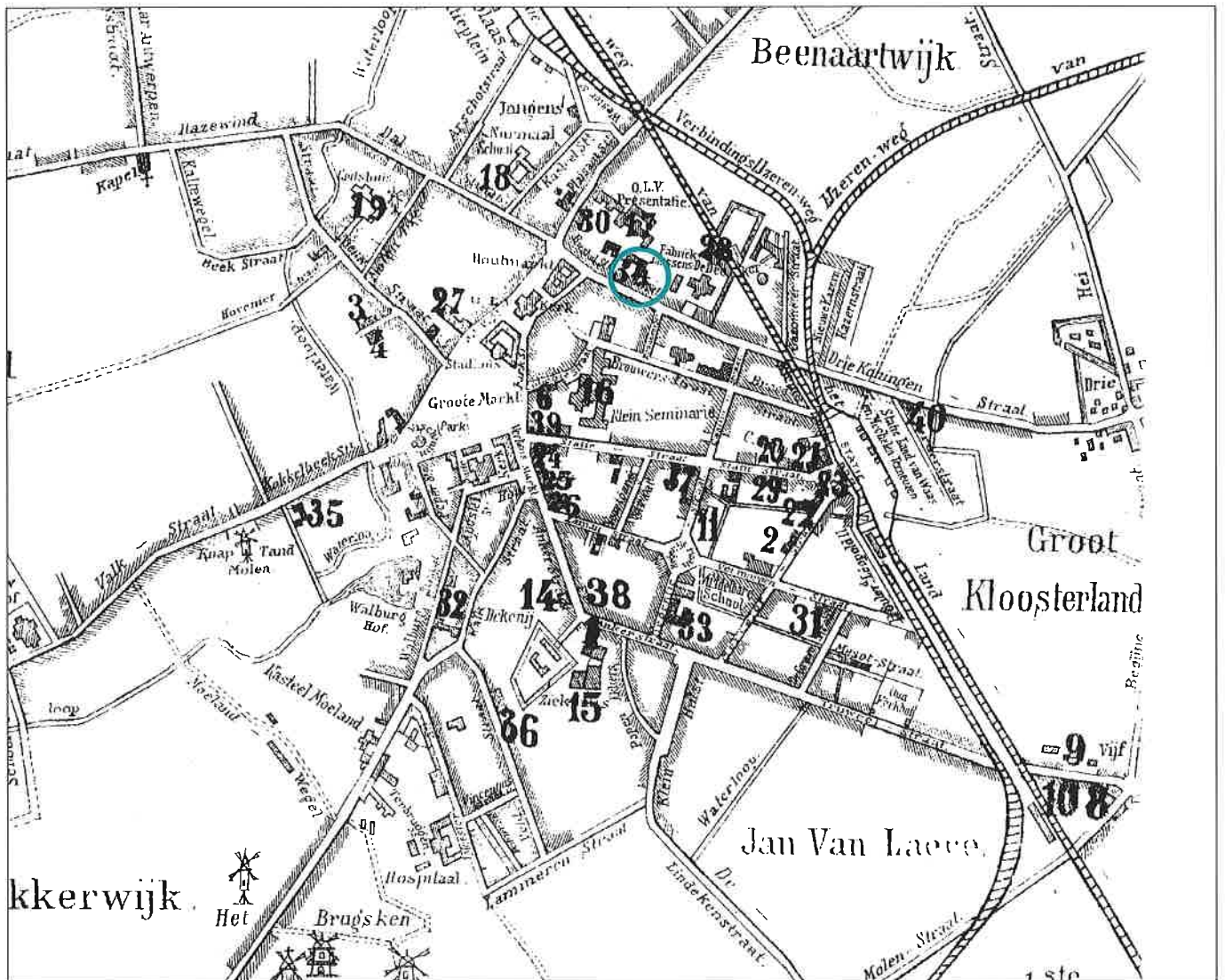
Gelet dat deze inrichting in zeer voordelige voorwaarden zou kunnen opgericht worden in de werkhuizen van den heer Theofiel Cruyssaert, waar de Duitsers tijdens de oorlog een ontsmettingsdienst hebben ingericht,

Besluit: Het nodige krediet ter beschikking te stellen van den Schepenraad, voor de inrichting van stort- en zwavelbaden, op voorwaarde, dat het Stadsbestuur zich het recht voorbehoudt, gemelde overeenkomst na ieder jaar te mogen verbreken.”

De werkhuizen van de heer T. Cruyssaert waren gelegen in de Rue du Jardin, (Hofstraat) 38 en waren voorheen eigendom van Gustave Van Noten - Teinturerie à vapeur de Laine - Fil-Coton - Jute - Soie. Het lastenboek vermeldde een raming van 13.000 franken.

Met de heer Cruyssaert werd een huurcontract afgesloten, dat ieder jaar kon worden verbroken, voor het gebruik van 12 stortbaden en 3 zitbaden. De heer Cruyssaert nam

Situatieschets:

Een stadsplan uit 1885 opgemaakt door Huis Crombez, Ankerstraat, 111 vermeldt onder nr.34: Nijveraar Gust. Van Noten, teinturerie à vapeur, rue du Jardin, 44. In dit bedrijf, overgenomen door Th. Cruyssaert werd de stedelijke badinrichting gerealiseerd.

De Hofstraat bestaat nog steeds maar maakt thans deel uit van de binnenring en werd voor 314 gesloopt.

het beheer waar en de "Stedelijke Badinrichting" werd op 4 maart 1922 voor het publiek toegankelijk gesteld. Tot 31 december 1922 werden toen 7000 stortbaden en 3477 ligbaden gebruikt.

De tarieven werden bepaald op 0,50 fr. voor een stortbad en 1,00 fr. voor een algemeen bad.

Het aantal bezoekers steeg regelmatig en uitbreidingen drongen zich op, wat niet eenvoudig was, vermits de heer Cruyssaert eigenaar was van de gebouwen. Ook waren er technische moeilijkheden onder meer was de stoomketel aan vervanging toe.

In 1927 was er opnieuw sprake van een uitbreiding. Tijdens de Gemeenteraad van 18 juli 1927 ontstond er hevige discussie waarbij raadslid De Block stelde dat de stedelijke badinrichting beter naar een andere plaats zou worden overgebracht vermits er te veel kosten dienden gemaakt op andermans grond.

Intussen werden de tarieven aangepast : 1,- fr voor een stortbad en 2,-fr voor een ligbad.

In de gemeenteraad van 15 april 1929 werd volgende beslissing genomen :

De eigendom toebehorende aan Mr Cruyssaert Theopiel, bestaande uit eene meesterwoning met stoomketel en afhankelijkheden, en hebbende eene oppervlakte van 14 a en 30 ca zou toelaten het aantal stortbaden te brengen van 12 naar 20 en het aantal ligbaden van 6 op 15 met eenen "zwemkom" en de nodige kabiënen. De eigenaar, na langdurige onderhandelingen, is bereid zijnen eigendom af te staan mits de som van 650.000 fr. op voorwaarde het huis nog een jaar te mogen bewonen na het verlijden der definitieve koopakte, teneinde hem toe te laten een nieuwe woning te zoeken. De vergrotingswerken uit te voeren belopen, volgens bestek opgemaakt door onze Stadsbouwmeester, de som van 347.000 fr. Met 10 stemmen tegen 8 wordt deze aankoop goedgekeurd.

ADMINISTRATION COMMUNALE
DE SAINT-NICOLAS.
(Flandre Orientale)

Service de
L'HYGIÈNE PUBLIQUE
Bureau (Au laboratoire)
de 9 - 12 - 14 à 17 heures.

L. HOTON, Docteur en sciences.

Ce 16 août 1901

Monsieur le Bourgmestre,

Alle ontsmetzingen worden kosteloos gedaan.
Toutes les opérations de désinfection sont effectuées gratuitement.

J'ai l'honneur de vous demander l'autorisation
de disposer d'un crédit de 20 à 40 fr.
pour installer à l'hôtel de ville une
douche en pluie qui servirait au
personnel de la ville (agents, ouvriers)
Si l'essai est concluant, j'en permettrai
à ce prochain de solliciter de nouveaux
crédits pour l'installation de douches dans
divers quartiers de notre ville.
Veuillez agréer, Monsieur le Bourgmestre,
l'assurance de ma respectueuse considération.

Hoton

Monsieur Van Nannen Bourgmestre de
la ville de St. Nicolas.

Brief Service Hygiène
Publique: 06.08.1901
L. Hoton, docteur en sciences en
hoofd van de dienst Hygiène
Publique van de stad Sint-Niklaas
pleit voor de plaatsing van een
stortbad (douche de pluie) in
het stadhuis.

Bij brief van 13 september 1929 schrijft de
Gouverneur aan de Stad :

" Mijnheeren ,

Ik heb de eer Ued.te laten kennen dat de aan-
koop van een eigendom in de Hofstraat, te
St.Nikolaas, met het oog op de inrichting van een
zwemkom , door Koninklijk Besluit van 3
September 1929 gemachtigd is geworden.

Over de aan te gane leening zal de Bestendige
Deputatie eerstdaags uitspraak doen.

De Gouverneur,"

In de archieven van die tijd is het ontwerp
van een zwemkom terug te vinden, maar
zekerheid bestaat er niet of het betrekking
heeft op de locatie in de Hofstraat . Op het
ontwerp is immers naam noch datum weer-
gegeven. Overigens is het ontwerp tot het
bouwen van een zwemkom nooit gereali-
seerd, in tegenstelling tot de uitbreiding van
de stortbaden tot 20 eenheden en ligbaden
tot 15.

De badinrichting werd druk bezocht en
kende een stijgend succes met als hoogste-

STAD SINT-NIKOLAAS.

STEDELIJKE BADINRICHTING.

Burgemeester en Schepenen berichten hierdoor hunne ingezetenen dat de Stedelijke Badinrichting die ingericht is in de werkhuizen van Mr Theophiel CRUYSSAERT, Hofstraat, n° 38, toegankelijk is voor het publiek **alle ZATERDAGEN van 1 tot 7 ure, en den ZONDAG van 8 tot 12 ure.**

De prijs van een stortbad is bepaald op 0,50 fr.

En deze van een algemeen bad op 1,00 fr.

Handdoeken of andere benodigheden worden door de badinrichting NIET geleverd.

St-Nikolaas, den 24 Februari 1922.

OP BEVEL:

De Sekretaris,

A. DÉSIRON.

Burgemeester en Schepenen,

D. M. DE SMEDT.

St-Nikolaas, electr. druk. Ch. Kookelbergh, O. L. Vrouwplaats, 22.

Aanplakbrief 24.02.1922

Bij middel van een aanplakbrief worden de ingezetenen in kennis gesteld van de opening van de badinrichting op 24 februari 1922.

punt het jaar 1932 met 8221 ligbaden en 7233 stortbaden. In 1936 werd een stadsbediende belast met het toezicht. Op 9 december 1939 werd beslist de badinrichting kosteloos toegankelijk te stellen voor de staats-middelbare meisjes- en jongensschool. Gedurende de oorlogsjaren werd de badinrichting ook door de Duitse troepen gebruikt. Er zijn echter geen bezoekcijfers terug te vinden tijdens de periode 1939-1946. (De stadsverslagen uit deze periode zijn verdwenen). Na de oorlog 1940-1945 werd de badinrichting niet alleen intens gebruikt door het publiek maar ook door de schoolkinderen en het bevrijdingsleger.

De jaarrekening van 1948 leert ons ondermeer dat het personeel bestond uit een kaartjesgever en een stoker.

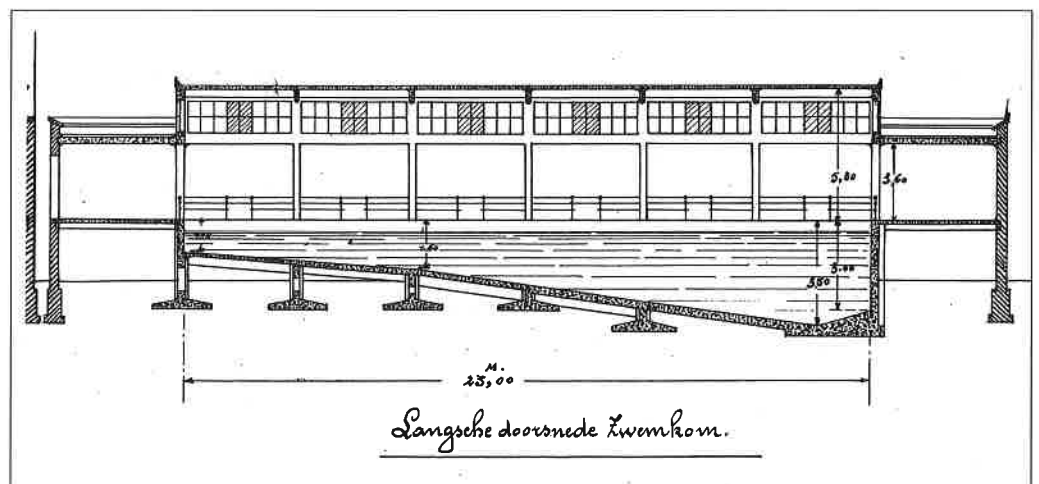
De bezoekcijfers stegen tijdens de periode 1948-1952, maar kenden een forse daling sedert 1954 door het wegvallen van een aantal ligbaden.

Volledigheidshalve vermelden we nog dat sedert 1949 ook de vismijn in deze locatie werd ondergebracht.

In de briefwisseling zijn talrijke klachtenbrieven terug te vinden die hoofdzakelijk betrekking hebben op de slechte hygiënische toestanden in de badinrichting. De geurhinder en de reinheid van de inrichting in het algemeen werden het stadsbestuur kwalijk genomen.

De inrichting werd in 1956 gesloten bij de opening van de nieuwe badinrichting in het stedelijk zwembad aan de Parklaan. In 1969 werd het gebouw samen met de vismijn gesloopt toen de smalle Hofstraat tot een brede laan werd omgebouwd.

Ontwerp zwembad: De ontwerptekening voor de bouw van een zwemkom. Let op de lengte die volgens deze tekening 23 m. bedraagt. De datum noch de ontwerper is gekend, maar dit ontwerp is zeker te situeren in de periode 1929-1930.

KONINKLIJKE GILDE SINT-SEBASTIAAN BELSELE (1661 - ...)

Alfons SMET
André VAN LANDEGHEM

In de loop van 1660 vroegen een aantal voorname ingezetenen van de gemeente Belsele - de pastoor en de schepen voorop - de machtiging voor de oprichting van een handboogschuttersgilde met als motivatie: "tot ontspanning en vereniging der jonkheid", en onder de bescherming van de heilige Sebastiaan.

De oorkonde werd op 24 januari 1661 verleend door Philips IV, Koning van Spanje en heerser over de zuidelijke Nederlanden. Het authentieke octrooi, met daarin de voorrechten en plichten, is zoek geraakt, maar een integraal afschrift ervan is in een register van de gilde ingeschreven. In 1662 werden de 'Statuyten en de Ordinantiën' opgesteld en goedgekeurd.

De eerste hoofdman schonk bij die gelegenheid aan de gilde een zilveren breuk of halskraag, versierd met zijn wapens en volgend opschrift: "Aan de Almogenden Godt en den heyligen Sebastiaan door den seer edelen en welgeboren jonckheer Warnerius Ignatius Van der Gracht, heere van Vryssel, hoofdschepen van den Lande van Waes, etc..., eersten hoofdman en de insteller deser Gulde binnen Belcele."

Deze breuk werd oorspronkelijk versierd met twee massief zilveren platen. Bij de viering van het 300-jarig bestaan (1961) en het 325-jarig bestaan (1987) werden in massief zilver de namen van de Hoofdmannen en van de leden erop aangebracht. Daardoor heeft deze breuk een unieke en onschatbare waarde gekregen.

Eén van de gildenbroeders, Dirk Van Laer, betaalde 'zijn doodsschuld' met een toen aanzienlijk bedrag van 20 pond. Daarmee liet de Gilde het eerste vaandel bekostigen. Het tweede vaandel dateert van 1839; daarnaast bestaat een blazoen dat thans nog in de kerk te bewonderen is.

De statuten van de Gilde werden reeds in 1680 voor de eerste maal gewijzigd met de bepaling dat voortaan de gildenbroeders in de processie moesten aanwezig zijn met een brandende flambouw en dat daags na de schieting van de Koningsvogel er naar een prijsgeai zou worden geschoten. Nadien volgden nog vier wijzigingen waarvan de laatste en algehele vernieuwing dateert van 1865.

Reeds in 1756 zocht deze gilde contact met andere gilden, o.a. door deel te nemen aan het Landjuweel te Sint-Niklaas en door de genootschappen uit te nodigen voor verbroedering.

Feesten en Jubileren

Feesten was niet het minste van de geneugten. Zo'n door-en-door-Vlaams feest kon drie dagen duren. In 1666 vermeldt de rekening dat er 106 disgenoten waren die samen 'een stuk wijn' en nog tien tonnen bier dronken! Zo'n vaart loopt het de laatste eeuw niet meer, maar de Gilde grijpt elke gelegenheid aan om te jubileren en te feesten.

In 1908 vond een drievoudig jubelfeest plaats: het 250-jarig bestaan van de Gilde, de toekenning van de eretitel "Koninklijke Maatschappij" en het veertig jaar lang lidmaatschap van voorzitter schepen Jozef Smet.

Op zondag 02 juli 1961 werd het 300-jarig bestaan van de Gilde gevierd en was er voor het eerst sprake van twee erevoorzitters, namelijk Fernand Van Geertruyen, eigenaar van de schietweide en Hubert Boelens, burgemeester en gewezen hoofdman... toeval of niet... beiden brouwers!

Nadien wachtte men niet zo lang om te feesten, want in 1987 vond men een nieuwe aanleiding bij het 325-jarig bestaan, hetgeen werd vervolgd op 22 en 23 augustus 1997, met een tweedaagse huldiging van Alfons Smet voor zijn gouden schuttersjubileum en tevens 40 jaar secretariaat. Elk van deze vieringen volgden het klassieke patroon: Eucharistieviering, optocht met ontvangst op het Gemeentehuis en receptie, een uitgebreid feestmaal en een rijk begeftigde jubileumschieting.

Als tussendoortje had men nog de inwijding van het derde en nieuwe vaandel (1969), het gouden schuttersjubileum van Cyriel Wauters, Edgard Van Den Berghe en André Engels (1970). Laatstgenoemde kwam dan nog in aanmerking voor een briljant jubileum in 1979. In 1986 kwam Edgard De Bock in aanmerking voor het goud en intussen verwierven voorzitter Marcel Du Tré en secretaris Alfons Smet de 'zilveren medaille van sportverdienste', hetgeen in 1985 andermaal aanleiding gaf tot feesten.

300-jarig bestaan van de Kon. Gilde Sint-Sebastiaan Belsele - 2-7-1961

De groepsfoto na de academische zitting op het Gemeentehuis in Belsele.

Sint-Sebastiaan had toen nog 38 actieve leden.

Het feest werd bijgewoond door een flinke vertegenwoordiging van Wase maatschappijen.

Zittend: Schepen Theodoor Van Belleghem, Ondervoorzitter Piet Van Havere, Ere-Hoofdonderwijzer Louis Van den Bossche, koning Willy De Smedt, voorzitter Aimé Van Osselaer, Burgemeester Dr. Karel Vercruyssen, Oscar Weytens bondsafgevaardigde, staande aan de vlaggenmast: Schepen René Malfliet, René Verleyen koning van de liggende wipmaatschappij De Eendracht Belsele, daarachter, een beetje verstopt: de kersverse secretaris Alfons Smet.

Wij herkennen verder, staande van links naar rechts:

Armand De Tender, Roger Loyez, Gerard Smet, Vital Schelfhaut, Frans Cantens (Sint-Gillis Waas), Rutten (Sint-Niklaas Sint-Sebastiaan), Cyriel Wauters, Ward Meul, Albert De Mot, Georges Geerinck, Gerard Stevens, (Sint-Niklaas Sint-Sebastiaan), August De Waele, Frans De Meester, Leon Schaepe meester (met bleek pak), Edgard Van den Berghe, André Vercauteren, Julius Smet, Cesar De Smet .

Koningschiëting 28-05-1966

Alfons Smet schoot zich tot nieuwe sire.

Gehurkt-liggend l/r: Leo Sturm, Marcel Du Tré, Edgard Van Den Berghe, Frans De Meester, Jozef Blomme, Gabriel Smet, Alfons Smet.

Eerste rij zittend l/r: Marcel Van Damme, André Engels, Armand De Tender, schepen R. De Vleeschouwer, Aimé Van Osselaer, koning Alfons Smet, Roger Loyez olvoorzitter, Georges De Maere, Carolus Wymeersch, Jan Van Oppens.

3e rij staande l/r: Gustaaf Roels, Marcel De Corte, August Polfliet, Gustaaf Maes, Jozef Elewaut, Cyriel Wauters, Gilbert De Smedt, André Wauters, Marc Loyez, Achiel Strobbe, Robert De Smedt.

Bovenste rij l/r: J. De Malsche, Benoit Van Puivelde, R. Wauters, J. Vercauteren, A. Vercauteren, A. Guetens, E. Meul, R. Wauters, Gaston Boenne.

325 jarig bestaan van de maatschappij - Jubelfeest
24-25 juli 1987

Eregenodigden, Bestuur en leden van de maatschappij bij het vertrek voor een grootse viering achter de Kon. fanfare Sint-Cecilia - Voorzitter Marcel Du Tré, de heer André Baetens, schepen voor de sport - Jos Claes, koning van de gilde. Daarnaast hoofdafgevaardigde Eduard Van Steenberg en bondsafgevaardigden Jean Praet en Frans Van Orden - Tweede rij secretaris Alfons Smet.

Naar een ruimer verbond

We hebben reeds vermeld dat de schuttersgilde Sint-Sebastiaan van Belsele in 1756 contacten legde met andere gilden.

Onder impuls van secretaris Alfons Smet kregen deze contacten een vaste structuur. Samen met Remi Van Brempt, ondervoorzitter van de Nationale Bond, was hij mede-initiatiefnemer van de Vredesschietingen in Groot Sint-Niklaas en werd meteen secretaris van deze activiteit in 1980.

In 1984 volgde Alfons Smet de heer Remi Van Brempt op als voorzitter van de Vredesschietingen en breidde hij het initiatief uit tot het 'Schelde- en Durmeverbond', waarin zich negen maatschappijen inschreven. In dit verbond werd hij zowat 'duivel-doet-al'

met de titels en de taken van voorzitter, penningmeester en secretaris.

Alfons Smet was niet alleen een goed administrator en organisator, maar was meteen een geducht schuttersfenomeen: Koning (1966), Keizer (1975), Koning van Groot Sint-Niklaas (1987), ploegenkampioen derde sector samen met Herman De Grave, Guido Van Damme, Hiliaire en Gerrit Smet (1987). Met datzelfde team werd ook brons behaald op het Belgisch Kampioenschap (1987).

Wie geïnteresseerd is in een breedvoerig en gedetailleerd verslag van deze eeuwenoude Gilde kan immer terecht bij secretaris Alfons Smet die ruim dertig jaar heeft gezocht om de archieven terug te vinden van deze volksport, gekenmerkt door verbondenheid en vriendschap, eigenschappen die er hoog in het vaandel worden gedragen.

Tel. 03/772.33.74.

Hoofdmannen van de Sint-Sebastiaansgilde Belsele:

Jonkheer Warnerius Ignatius Van Der Gracht	1661
Pieter Van Der Beke	1666
Pieter Van Goethem	1675
Jan Wuyttens	1710
Mattheas Eeckelaert	1715
Jan de Maere	1744
Pieter-Lieven Stauthamer (onderpastoor)	1780
- onderbreking ten gevolge van de Franse Revolutie	
Jan-Mark Claus	1812
Domien-Marten Roggeman	1845
Jozef-Lieven De Meester	1857
Frans-Gisleen Van Damme	1865
Ulric Rogman	1894
Jozef Smet	1897
Octaaf Van Damme (Burgemeester - Nat. Voorzitter)	1911
Henri Boelens	1921
Hubert Boelens (Burgemeester)	1946
Aimé Van Osselaer	1960
Marcel Du Tré	1975
Etienne Geerinck	2000

BOKSEN VOOR EN NA DE TWEEDE WERELDOORLOG - DEEL I

Steve WANTE

Na het verschijnen van het eerste nummer zijn er verschillende reacties gekomen die aanvullingen en verbeteringen aan het verschenen artikel met zich brachten. We hebben deze in dank aanvaard.

Zo schreef o.a. Roger Christiaens uit Belsele dat de overstap van de club naar de Dalstraat waarschijnlijk in het begin van het jaar 1952 zou geweest zijn. Hij zelf leverde nog een match op 19 januari 1952 in café "De Graanmaat" en toen vonden de trainingen daar nog plaats! Ook noemt hij nog enkele namen van bokscampioenen die in de jaren 1950-1953 tot de club behoorden: de gebroeders Gabriëls, Louis en André Smet. Verder lezen we op de affiche van de bokscampioenschap van 19 januari 1952 nog de namen Etienne De Pauw en Gilbert (Van Acker?). Hij herinnert zich dat er in de zomer van 1952 vaak op zondagmorgen in de tuin van het casino in de Stationsstraat publieke trainingen werden gehouden, dit ter promotie van de bokssport.

Verder zijn we te weten gekomen hoe de bokssport in Stekene is begonnen. We spreken hier over de periode vóór 1940. In een zaaltje van café 'Den Tram' aan het einde van de Nachtegaalstraat te Stekene prijkte een primitieve boksring. Het waren de ouders van Victor Van Himste die het lokaal uitbaat-ten. Onder impuls van Victor werden er bokstrainingen en zelfs geïmproviseerde matches gehouden. Victor zelf was toen de bekendste bokser van Stekene. Vele Stekenaren kennen het droevige lot van deze ongelukkige bokser. Tijdens een kamp kreeg hij een zware slag op het hoofd waardoor hij blind werd. Later kon men hem zien wandelen met een afgerichte hond voor blinden. Hij trouwde zelfs nog toen hij al blind was. Dank zij hem hebben velen onder zijn leiding in 'De Tram' hun eerste kennismaking opgedaan en zich later bij de Sint-Niklase Boxing Club aangesloten.

We vervolgen onze revue van gekende 'ring-vechters'.

Florimond Creve begon op 18-jarige leeftijd in 1947 te boksen. Hij sloot zich aan bij de bokscampioenschap van Lokeren waar een zekere Van Malderen de leiding had. Deze laatste had zijn bokscarrière vroegtijdig moeten stoppen wegens een ongeval. Florimond reed regelmatig per fiets van zijn woonplaats Klein-Sinaai naar Lokeren om er te trainen. Het jaar

daarop sloot hij aan bij de club te Sint-Niklaas, tot hij begin 1950 naar de bokscampioenschap in Ledeberg overstapte. Hij bokste meestal onder de naam 'Flor'.

Het was een zeer begaafd bokser. Van de ongeveer 40 kampen die hij leverde verloor hij er slechts een vijftal. Tijdens een toernooi moest men vaak 3 kampen doen: ziftings, halve finales en finale.

Op zijn palmares zien we o.a. dat hij te Gent in drie kampen kampioen werd van Oost-Vlaanderen. Te Oostende sloeg hij ene Van Hoecke K.O. Deze laatste was geselecteerd om 14 dagen nadien met een Belgische afvaardiging in Londen te gaan boksen. Doordat hij K.O. was geslagen, mocht hij volgens het reglement gedurende een maand niet boksen. Florimond mocht zijn plaats innemen en won de kamp in Londen. Ook won hij te Rotterdam van Piet van Klaveren, broer van de Europese kampioen.

Bij de Club van Ledeberg bleef hij nog anderhalf jaar tot hij in augustus 1951 naar Canada vertrok, waar hij nu nog woont.

Georges Creve, de 2 jaar jongere broer van Florimond, nam het minder ernstig met boksen. Hij bokste onder het pseudoniem 'Georgey' en leverde een veertigtal kampen. In tegenstelling tot zijn broer waren winst en verlies net het omgekeerde. Zoals hij zelf zegt, nam hij het niet zo nauw. Maar hij durfde het tegen iedereen aan. Na de kamp ontving men toen 150 fr. waarmee men lekker kon uitgaan en een biertje kopen! Ooit kreeg hij 500 fr. aangeboden om een kamp aan te gaan tegen een befaamd bokser waartegen de voorziene tegenstrever het niet aandurfde. Hij verloor de kamp wel maar had toch de 500 fr. En ja, dat is nu omgerekend zowat 4 à 5000 fr. waard.

Roger Fierens wegens zijn gestalte 'de lange Fierens' genoemd, was dokwerker en later schoenmaker. Hij werd in het begin van de jaren '50 kampioen van Oost-Vlaanderen te Kalken. Hij stopte kort na zijn huwelijk, begin 1954.

Marcel Verdurmen met Marcel Willems

Marcel Verdurmen was lichtgewicht die met open garde bokste tot 1957. Hijzelf placht te zeggen: 'van de besten heb ik gewonnen en van de slechtsten verloren!'. Hoe raar het ook moge klinken; maar tegen een kundig bokser kon hij goed en gemotiveerd van leer trekken, terwijl hij zich tegen vechters en aanklampsers niet in zijn sas voelde. Hij won tweemaal van een zekere Wieme, ex-kampioen van België en leverde twee kampen tegen Gustavic, kampioen der beide Vlaanderen, waarvan hij er één won. Ook tegen een zekere Tirlo dwong hij een match nul af. Deze laatste werd later driemaal Belgisch kampioen bij de beroepsboksers. De grote kans kwam er in 1952 toen hij mocht deelnemen aan het kampioenschap van België te Kalken.

We laten hem zelf aan het woord. 'Ik reed er met een vriend per fiets naartoe. Ik moest die dag tweemaal boksen. In de namiddag tegen een zekere Autien (?) een halve finale die ik buiten verwachting won, al kreeg ikzelf een duchtig pak slaag en liep ik talrijke verwondingen op. 's Avonds werd de finale beslist en kwam ik uit tegen Bob Roger. Het was de kans van mijn leven om kampioen te worden. Alles verliep goed tot in de derde en laatste ronde de kamp werd stilgelegd wegens de kwetsuren die ik had opgelopen. Ik ontving voor beide kampen 150 fr. Dat was het vaste tarief dat uit de clubkas werd betaald. Of men had gewonnen of verloren, één of twee kampen had moeten leveren, het bedrag bleef hetzelfde.'

Hubert ('Berken') De Nijs was een echte vechtjas die zelfs in eigen club werd gevreesd. Geen enkele clubmaat van dezelfde gewichtsklasse durfde een training met hem aan, zelfs de deskundige Meul niet. Hij bokste een drie-

Berken De Nijs

tal jaren (1952-54). Zijn eerste kamp leverde hij te Brussel tijdens de schiftingsen voor het Kampioenschap van België voor 'novicen'. In zijn eerste kamp sloeg hij zijn tegenstander eruit na 40 seconden en zijn tweede gevecht beslechtte hij in de tweede ronde. De finales zouden drie weken later wederom te Brussel plaatsvinden. Maar op diezelfde dag trok de ganze club uit Sint-Niklaas naar Quenast, 'Berken' inclus. De club had een akkoord gesloten met de inrichters. Niemand was bereid om met één bokser naar Brussel te trekken. Pas later kreeg 'Berken' weet van die finales. Zijn eerste kamp bij de liefhebbers was te Oudenaarde tegen de Gentse De Gauwie, die reeds meer dan 90 kampen op zijn actief had. De kamp verliep echter in het voordeel van 'Berken'. In totaal bokste hij 18 of 19 kampen.

Roger Christiaens was een weltergewicht (klasse tot 67 kg). Hij sloot in het begin van 1951 aan bij Sporting Boxing Club van Sint-Niklaas. De trainingen werden toen geleid door Frans de Meulenaere. Op 19 januari 1952 werd er in het zaaltje in café 'De Graanmaat' aan de Grote Markt een grote boksmeting georganiseerd. De lokale vuistvechters zouden het opnemen tegen knokkers uit Hoboken en Gent. Daar mocht Roger zijn debuut maken. De aangekondigde tegenstrever met de majestueuze naam A. Konings stuurde echter zijn kat. Het publiek mocht niet teleurgesteld worden en het spektakel zou doorgaan. In de bokswereld vindt men daar wel iets op. Iedere club heeft

Roger Christiaens

wel een extra mannetje mee. En net zoals bij een koehandel werd er vlug iemand gevonden die hem partij zou geven. Volgens eigen zeggen heeft hij zijn partij (slaag) wel gekregen. Zijn nieuwe tegenstrever was een zekere Nieland, een gehaaid bokser die later Belgisch kampioen zou worden, een zeer ongelijke kamp.

Datzelfde jaar leverde hij in diverse steden matches met wisselend succes. Na die matches kon er voor onze leeuwen ook wel een verzetje af. Een café was dan meestal het uitverkoren oord om hun wonden te likken en café 'Normandie' aan de Lokerse Baan had een bijzondere aantrekkingskracht!

Begin maart 1953 nam hij als beroepsmilitair dienst bij de luchtmacht en door tijdsgebrek zette hij een stop achter zijn relatief korte bokscarrière.

Jozef Van Tricht, een lichtgewicht, bokste meerdere kampen. Hij werd Kampioen van

Oost-Vlaanderen. Eén der matches vond plaats te Eeklo waar hij het moest opnemen tegen een crack uit de streek. Hij verloor de kamp op punten alhoewel hij de betere zou zijn geweest. Vaak was het zo dat de lokale bokkers door de juryleden werden bevoordeeld. Een pittige anekdote is de volgende: Tijdens een sportavond, ingericht in het stedelijk zwembad te Sint-Niklaas, werden verschillende sportclubs uitgenodigd om een demonstratie te geven ter promotie van hun sport. Boksen was één ervan. Er stond een kamp geprogrammeerd tussen de lichtgewichten François Meul en Jozef Van Tricht. Inzet was propaganda voor de bokssport. Gedurende de kamp kreeg Meul een harde dreun op de neus zodat het bloed eruit spatte en de vloer rijkelijk met het rode vocht besmeurde. De kamp werd stop gezet en voorzitter De Meulenaere voelde zich zeer ongelukkig door dit ongewild incident.

François Meul kwam als 15-jarige door toedoen van zijn vriend Robert Geerts bij de bokssport terecht. Aangezien hij nog te jong was om een vergunning te krijgen kon hij enkel trainen. Uiteindelijk kwam zijn eerste kamp er te Kalken waar hij uitkwam tegen een zekere De Bruyn. Hij moest er de duimen leggen en verloor op punten. Alhoewel hij in het begin enkele nederlagen leed, trainde hij moedig verder en de goede uitslagen kwamen weldra op zijn palmares. Zijn meest glansrijke overwinningen zijn deze op Albric, Jumbo, Keeston, Alosi, Amadi, Meert, Werner, Bob André, enz... Verder nog verschillende keren match-nul. Melden we ook dat Meul verschillende malen in de landelijke ploeg werd opgesteld voor ontmoetingen te Oost-Berlijn, Keulen enz. Meul bleef niet bij de pakken zitten en waagde zijn grote stap naar de beroepsklasse.

vlnr Louiskan Van Cauter, Labelle, Fonsken Six, Francois Meul, Marel Willems (trainer)

Onder management van Willems werden twee beroepskampen georganiseerd. De eerste kamp vond plaats op 3 februari 1957 in 'Stad Nantes' op de Grote Markt te Sint-Niklaas. Aan die wedstrijd namen clubs uit Brussel, Kalken en Ledeborg deel. De hoofdkamp was de plaatselijke François Meul tegen Wijmeersch uit Brussel. De kamp ging over 6 rondes van 3 minuten. Ondanks de neusbreek van Meul in de 4de ronde won hij de kamp op punten.

De tweede beroepskamp had plaats in de zaal van café 'Terminus', Stationsplein te Sint-Niklaas. Opnieuw een kamp met 6 rondes van 3 minuten. Deze maal heette de tegenstander Albrix uit Brugge. Reeds voor de kamp zag Meul er niet fris uit. Hij verloor de kamp reeds in de 1ste ronde. Deze slechte afloop bleek voor vele supporters geen verrassing te zijn. De dag voordien was het feest van Sint-Elooi, patroonheilige van de metaalbewerker en samen met zijn supporters had François dit met het nodige vocht gevierd. Zijn trainer, die als manager financieel moest instaan voor zijn beroepsbokser, wilde na het

vernemen van deze geruchten niet meer met hem samenwerken. Hij liet het managementschap over aan een trainer uit Gent. Meul was bij de club te Gent nog een tweetal jaren actief maar met weinig succes.

Gedurende enkele jaren was Meul beroepsmilitair. Later won hij eens 20 miljoen met het Lotto-spel. Met het geld kocht hij een grote Amerikaanse slee en liet zich een villa bouwen. Volgens zij die hem kenden, was hij een begaafd bokser, technisch sterk maar had hij het moeilijk tegen een echte vechter.

Een anekdote vertelt ons het volgende: op een kermisdag stond er op de Grote Markt te Sint-Niklaas een boksbarrak. Met veel tam-tam werden bokkers op een podium voorgesteld. Dan werd er iemand onder de menigte uitgenodigd om het tegen hen op te nemen. Meestal pikte men iemand uit die vooraf wel een akkoordje had gesloten met de inrichters. Voor de kleine vergoeding die hij kreeg moest hij wel zorgen dat hij geen schade aan zijn tegenstander zou berokkenen. Soms gebeurde het dat iemand anders uit de toeschouwers opdook. Men koos natuurlijk wel iemand die qua uiterlijk geen kans maakte tegen hun bokser. Op die bepaalde dag stond François Meul ook tussen de toeschouwers. Hij had samen met zijn vrienden kermis gevierd en misschien dachten de foorkramers daardoor in hem een makkelijk slachtoffer te hebben gevonden. Toen ze toch te weten kwamen dat ze met een beroepsbokser te doen hadden, werd er vlug een compromis gesloten. De kamp mocht wel doorgaan op voorwaarde dat hij er niet te hard zou tegenaan gaan. De toeschouwers stroomden binnen. Naarmate de wedstrijd vorderde begon de barakbokser agressief te worden. Meul had het echter zo niet begrepen en sloeg er nu ook duchtig op los. De match onttaarde in een waar gevecht tot vreugde van de toeschouwers. De kamp liep uit op een tumult. De uitbaters van de boksbarrak waren zeer misnoegd en weigerden het beloofde geld aan Meul te betalen. Het ganse gebeuren eindigde in mineur.

Volgens zijn bekenden had Meul een goed karakter, maar was hij wat lichtgelovig. In de latere jaren van zijn leven was zijn financiële toestand minder rooskleurig. Hij overleed te Temse aan kanker in 1990.

VAN JONG WAASLAND TOT KONINKLIJKE SINT-NIKLASE CONDORS BASKETBALCLUB

Etienne DE MEESTER

De ploeg van de Sint-Niklase Basketballclub in 1947.

Boven v.l.n.r.: Norbert De Smedt, Marcel Beirnaert, Frans Van de Vijver, Leonard Descamps, L. Dielis en Gustaaf Weemaes.

Onder v.l.n.r.: Fred Van Helleputte, Frans Vergauwen, R. Bruwiere en Roger Vanderhenst.

Stichting Jong Waasland

Ruim 50 jaar geleden kwamen Fred Van Helleputte en Frans De Vrij op het idee een basketbaltornooi te organiseren op het Koningin Elisabethplein in Sint-Niklaas. Het plaatselijk wijkcomité financierde dit evenement met een deel van de winst, gemaakt tijdens de kermis in mei 1947.

Het Elisabethplein was toen een open zandvlakte. Vrijwilligers groeven het terrein uit, gooiden het dicht met rood ovenzand en knutselden een pletrol, twee standers en borden in elkaar. De werken waren klaar op 14 augustus zodat 's anderendaags (O.-L.-Vrouw Hemelvaart) de kalklijnen konden worden getrokken. Die dag opende burgemeester Romain De Vidts het groots opgezette basketbaltornooi met ploegen uit de Belgische top (o.a. Hellas Gent en Pinguïns Antwerpen).

De reacties waren zo positief dat op 20 augustus in Het Reklamblad volgende tekst verscheen: "In Sint-Niklaas wordt een basketbalclub opgericht. De stichtingsvergadering

zal doorgaan op maandag 23 augustus 1947 in café Brabo, Koningin Elisabethplein. Geïnteresseerden zijn welkom."

De belangstelling kwam vooral van leden van drie plaatselijke korfbalclubs (Karlec, Niko en Waasse) die door gebrek aan terreinen op het einde van de oorlog inactief waren. De volgende maand sloot de nieuwe club Jong Waasland aan bij de basketbalbond (stamnummer 296). Voorzitter Fred Van Helleputte, secretaris Jules De Vries en schatbewaarder Staf Weemaes voerden het beleid.

Meteen kampioen

Op 5 september 1947 startte Jong Waasland in tweede provinciale van beide Vlaanders, reeks B. Het speelde meteen kampioen onder leiding van trainer en coach Jules De Vries. In de testwedstrijd versloegen de debutanten uit Sint-Niklaas CVK uit Sint-Amandsberg.

Door dit succes en mede door de organisatie van een Sinksentornooi met internationale belangstelling klopte de clubleiding bij het

Burgemeester Romain De Vidts knipt het lint door bij de opening van het verharde terrein in 1949.

stadsbestuur aan om het terrein te moderniseren. Zij kregen gehoor want de competitie 1949-50 kon starten op verhard terrein met nieuwe doelen.

In 1950 staken fusiegeruchten de kop op. In café Cambrinus zaten Jong Waasland, Hermes en de corporatieve club Regie, Telegraaf en Telefoon (R.T.T.) rond de tafel. Hermes haakte in laatste instantie af en sloot als zelfstandige club aan bij de Belgische Basketballbond.

Jong Waasland en R.T.T. echter sloegen de handen in elkaar, noemden zich "Sint-Niklase Basketballclub" en speelden in de stedelijke geel-blauwe uitrusting.

De leiding berustte bij voorzitter Alfons Bonte, ondervoorzitter Jules De Vries, secretaris Fred Van Helleputte, schatbewaarder Jozef Neve en bestuurslid Staf Weemaes.

Om financieel te overleven, trokken enkele leden jaarlijks op driekoningentocht. De prachtig uitgedoste wijzen hadden zoveel succes dat ze het ongeveer twintig jaar volhielden.

Ondertussen kwam er ook een damesintermezzo. Enkele dametjes kondigden in 1953 hun competitiedebuut aan. Toen iedereen de definitieve doorbraak verwachtte in 1956-57, werd dit echter het voorlopige einde van het damesbasket tot de heropstanding in 1982.

Eerste topjaar in nationale

Onder leiding van speler-trainer Frans

Vandevijver speelden de geelblauwen opnieuw kampioen tijdens de competitie 1954-55. De kern van de promotie naar vierde nationale bestond uit: Frans Abeel, Marcel Beirnaert, Werner Braem, François Christiaens, Etienne Keppens, Robert Quasten, Ward Roels, Wilfried Van Meerssche, Frans Vergauwen en Lucien Veyt. In 1959 werd de degradatie in extremis door een geslaagd eindtoernooi ontlopen. In 1960 volgde René Van Raemdonck de overleden Bonte als voorzitter op.

Een volgend topjaar (promotie naar 3de nationale) realiseerden de Sint-Niklazenaars in het seizoen 1962-63.

Hun meesterschap wordt het best weergegeven in het eindklassement.

1. Sint-Niklase 40 p., 2. Athlon Ieper 31 p., 3. Fellows Antwerpen 30 p. In de beker van België van dat jaar ontpopten ze zich tot giant-killer door o.a. Racing Mechelen (met Willy Steveniers) uit te schakelen. In de finale moesten ze de duimen leggen tegen Standaard Luik met 67-59.

Sterspelers in die periode waren ongetwijfeld Benoit D'Hooghe en zeker Willy Ivens (in 1963 opgeroepen voor de nationale ploeg). Maar ook andere jongeren uit de befaamde jeugdschool braken definitief door. En...de eerste transferts werden geregeld. Willy Ivens trok naar Antwerp Giants.

De Amerikaan Frank Paul kwam als eerste buitenlander op het Sint-Niklase terrein.

De spelerskern van de Sint-Niklase BC in 1977

Staannd v.l.n.r.: Hubert Braem, Luc Willaert, Eric Fels, Karel De Block, Guy Sauviller, Guido Van Brande, Fred Van Helleputte, Marc De Witte, Guy Van Den Bergh, Guy De Cauwer, en Danny Vanderlinden.

Gehurkt v.l.n.r.: Jacques Pince (coach), Frank de Poortere, Martin Sauviller, Firmin Servotte, Maurice Bouckaert, Rudi Steenwege, Luc Govaert en Gerard D'Hondt.

Bestuursomwenteling

Iedereen deelde de mening dat uitkomen in de nationale reeksen gebaseerd moest zijn op een financieel sterk en gezond beleid. Eerst en vooral schakelde men in 1966 over op een V.Z.W. In de beheerraad zetelden erevoorzitter dokter Karel Buyse, voorzitter meester Maurice Mortier, ondervoorzitters notaris Theo Dom en René Van Raemdonck, schatbewaarder Jozef Neve, PR-man André Fonteyn, sportbestuurder Fred Van Helleputte, coach en trainer Frans Vandevijver, raadsleden Marcel Colman, Karel Goossens, Honoré Lentacker en Chris Raes.

In 1968 volgde de oprichting van een jeugdbestuur geleid door voorzitter Felix Ideler, ondervoorzitter Louis Sauviller, secretaris Jozef Van Overloop en schatbewaarder Jos Van den Bergh. Leden: Eric Fels, Freddy Fels en Gilbert De Vos.

Een andere realisatie was het clubhuis in het winkelpand op de hoek van het Koningin Elisabethplein en de Minderbroedersstraat.

Op 1 oktober 1968 namen Roger Opgenhaffen als voorzitter en Jozef Govaert als secretaris het bestuur in handen van de pas opgerichte Vriendenkring.

Tenslotte vond de club in de feestzaal van Hotel Serwir een indoor onderkomen om de thuiswedstrijden te betwisten. Trainen gebeurde reeds enige tijd in de veilinghal. Met

de familie Serwir bereikten de clubleiders een overeenkomst om op zondagavond te spelen. Deze locatie bleef natuurlijk op de eerste plaats een feestzaal zodat er telkens moest worden op- en afgebouwd. Dit duurde tot 1970, het jaar waarin sporthal De Witte Molen de thuisbasis werd.

Sportief gezien bereikten de geelblauwen een nieuw hoogtepunt in 1968. Na een spannende competitie moesten Lyra en Sint-Niklase via een testwedstrijd uitmaken wie naar de Liga (2e nationale) opklom. Op 1 mei wonnen de Klaasjes met 78-73 in het Brusselse Zuidpaleis.

De kampioenenploeg bestond uit : Karel De Block, Eric De Groeve, Marcel Herman, Benny Ideler, Etienne Moorthamer, Karel Pastor, Danny Schelfout, Guido Van Steenlandt, William Verhulst, Thierry De Bock, Frans Meyfroyt, Lucien Ulichnowski en Jan Van Hoeyweghen, waarvan de vier laatstgenoemden buurtjongens van het Koningin Elisabethplein waren.

Ondertussen deed sponsoring zijn intrede in de sportwereld. Ingenieur en immobielienbeheerder Alberic Van der Stallen deed zijn duit in het zakje met als gevolg dat de clubnaam veranderde in Immo V.D.S. Sint-Niklaas. Hierop volgde alweer een herstructurering van het bestuur met Michel Bal, Marc Serwir en José Van Daele als nieuwkomers.

Einde en begin

Het verblijf in tweede nationale verliep moeizaam. Na een turbulente periode vol interne problemen besloot het hoofdbestuur op 22 juni 1971 het seizoen 1971-72 niet in tweede nationale te starten. Zij gaven meteen de fakkel door aan een nieuwe bestuursploeg o.l.v. alweer Fred Van Helleputte en secretaris Eric Fels. Terug dus naar het liefhebbersbasketbal in derde provinciale. Het verblijf daar was kort want in 1973 vierde de Sint-Niklase BC zijn vijftiengste verjaardag met de titel o.l.v. trainer Etienne Keppens.

De ploeg bleef groeien met als resultaat de zesde kampioenstitel en de overgang naar eerste provinciale in 1977. Er volgde een periode van regelmatig liften tussen de twee hoogste provinciale reeksen. De laatste bekroning dateert van 1996 (opnieuw naar eerste provinciale).

Nog een fusie

De laatste structuurwijziging gebeurde in 2000, toen Sint-Niklase fuseerde met BBC Condors. Deze laatste club, opgericht in 1998, promoveerde pas van vierde naar derde provinciale. Daardoor ontstond de Koninklijke Sint-Niklase Condors B.C. In het seizoen 2000-2001 spelen drie seniorsploegen (2x heren, 1x dames) en zestien jeugd-ploegen.

De functie van sportief coördinator voor alle ploegen werd toevertrouwd aan Wim Piqueur. Hij wordt bijgestaan door een sportief comité met Louis De Bruyne (coach),

Eric Fels (secretaris), Stefaan Nimmegeers (trainer miniemen), Patrick Rolus (manager) en Cor Witsel (trainer damesploeg). Een goede jeugdwerking loopt als een rode draad doorheen de clubgeschiedenis.

Eigen producten als Jef Van Uytvanck, Benny D'Hooghe, Willy Ivens en Jan Van Hoeyweghen brachten het zelfs tot internationals. In de jaren zeventig, na de nieuwe start in derde provinciale, was het de eigen jeugd die de club redde. In 1982 werd de befaamde St-Niklase basketbalschool heropgestart. Meisjes deden opnieuw hun intrede en spelen sedert 1992 weer bij de seniors. Onder het motto "basketbal voor iedereen" ziet de toekomst er rooskleurig uit.

Organigram

ere-voorzitter: Fred Van Helleputte
voorzitter: Edward De Boeck
ondervoorzitter: Michele Walraet
secretaris: Eric Fels
schatbewaarder: Harry Van Daele
rekeningcommissaris: Pascal Thant

bestuursleden:
Dirk Bogaert
Jean-Paul Dhondt
Patrick Hilgert
Peter Lintacker
Frans Mertens

Bron: Archief Eric Fels

De twee boegbeelden bij de S.M.B.C.: Eric Fels en Fred Van Helleputte.

DE VERDWENEN TURNVERENIGINGEN - DEEL I

Johan HEIRBAUT

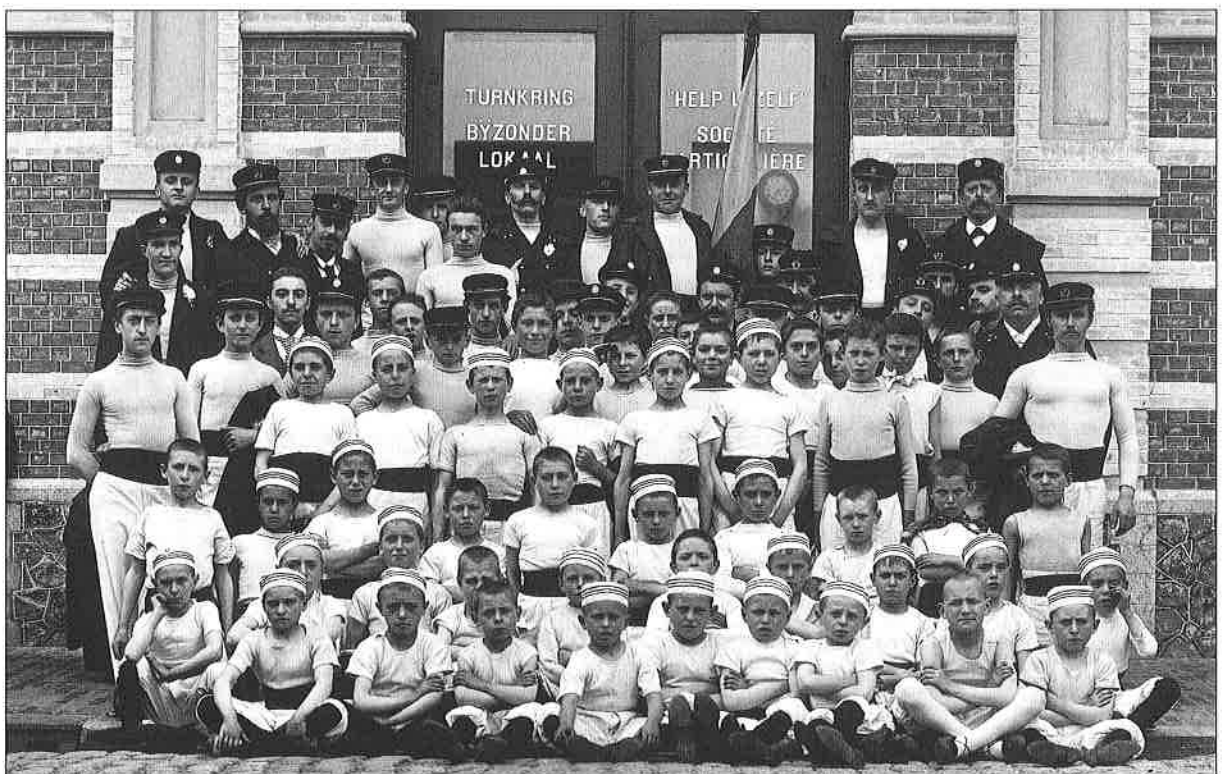
Van de moderne sporten is het turnen ongetwijfeld één van de oudste. Reeds in de tweede helft van de negentiende eeuw ontstonden de eerste gymnastiekverenigingen. Aan de basis van deze evolutie lag de toenemende belangstelling voor beweging en training. Getuige hiervan een citaat uit "Nut en noodzakelijkheid der gymnastiek", gepubliceerd in 1895:

"De gymnastiek oefent elk beweegbaar lid in alle richtingen; het gansche lichaam wordt alzoo tevens ontwikkeld en versterkt, tegen alle vermoeienissen verhard, en de ledematen worden voor alle gebruik mogelijk gemaakt. (...) De lichaams oefeningen doen het bloed met hevigheid door de aders stromen, beletten daardoor het bloedbederf en voorkomen velerlei ziekten; zij geven meer vastheid aan de beenderen, verkloeken de borst en schenken het lichaam kracht en buigzaamheid."

De turnclubs kwamen tot stand op het ogenblik dat er een woelige maatschappelijke ontwikkeling plaatsvond. Zo kwam het dat zij veelal gesteund werden door politieke partijen en organisaties van diverse ideologische strekkingen. Van bij het begin had quasi elke vereniging zijn kleur.

De liberale turnkring "Help u Zelf" (1873 – ca.1923)

Pionier van de turnsport in Sint-Niklaas is ongetwijfeld deze club geweest. Meer dan 20 jaar voor er sprake was van een tweede kring, werd zij reeds in 1873 opgericht, om precies te zijn op 6 september. De befaamde Nicolas Cuperus uit Antwerpen was aanwezig bij de stichtingsvergadering. De kring had als enig doel "de verspreiding der gymnastiek". "Elke strekking tot partijgeest blijft buiten de maatschappij", zo stelden de oprichters uitdrukkelijk. In de beginjaren kreeg zij een stadslokaal ter beschikking voor de oefeningen. Het eerste turnfeest vond plaats op 28 november 1875 in zaal Casino in de Stationsstraat. Zes jaar later, in 1881 trad Help U Zelf toe tot de Belgische Turnbond, jaar waarin zij ook met schermlessen uitpakte. Pas dan duidde men de eerste voorzitter aan, namelijk Hercule Coullier. In 1882 startte de kring met turnleergangen voor kinderen vanaf 8 jaar, die les volgden in de gemeentescholen. In de loop van de jaren '90 volgde Hendrik (Henri) Mairesse als tweede voorzitter Coullier. Door toedoen van ondernemer Leon Scheerders bekwam Help U Zelf in 1899 haar eigen lokaal "Goed Heil", aan de

Groepsfoto Help U Zelf in 1899 voor de gevel van het lokaal aan de Mercatorstraat. Op de voorlaatste rij rechts: voorzitter Henri Mairesse. (foto F.Van Hoeylandt De Bruyne)

Mercatorstraat: Turnzaal 'Help U Zelf' (midden) opgericht in 1899 door de Burgerlijke Vennootschap "Goed Heil" (foto: K.O.K.W.)

Turnkring « HELP U ZELF » St. Nikolaas (Waes) 1910.

Phot: Kqekkoek.

Groepsfoto Help U Zelf uit 1910 in de zaal Casino.

Mercatorstraat. Hier zou de turnkring haar verdere activiteiten ontplooiën tot in de vroege jaren '20. Het laatste kasverslag dateert van april 1923. Welke de juiste redenen waren voor Help U Zelf om de werking te staken, is ons niet bekend.

Turnkring "HELP U ZELF." -- St. Nikolaas.

GALA-VOORSTELLINGEN

ingericht door de werkende leden
MET DE NEDERWERKING DER BEROEMDE

MISS ATHLETA

de sterkste vrouw der wereld,
EN DER DUNSTIG GEKENDE ARTISTEN

FRANCISCO en GIUSEPPE van Antwerpen,
op ZONDAG 18de en MAANDAG 19de MAART 1900,
IN DE TURNZAAL, MERCATORSTRAAT.

PROGRAMMA :

EERSTE DEEL.

1. *Miss Athleta*, marche voor orkest L. ELLEGIERS.
2. *Lustspiel*, ouverture KELLER-BELA.
3. The Albertofiel, aerial trapèze act.
4. Paul Grégor, dans son répertoire.
5. Arthur's, ladder clown.
6. I sinomata fratelli FRANCISCO & GIUSEPPE, acrobolatas.
10 minuten poos.

TWEDE DEEL.

7. *Bücsi-dal*, Csárdás FAREAS-MISKA.
8. Giovanni, steel-pyramide.
9. Troupe Arabe Hammed-Ah-ben-Brahim.
10. De Alfredlor's, luimig quintette.
11. Troupe Mercatori, rois du tapis.
10 minuten poos.

DERDE DEEL.

12. *La Tourterelle*, polka voor fluit E. DANARÉ.
13. Solo's Mr B. Driane, 4de prijs van het Koninklijk Conservatorium van Gent.
14. Paul Grégor, dans son répertoire.
15. The Brothers Mc ARONI, The two funny Scotchmen.
16. Les Danigots, célèbres chanteurs de rue.
17. MISS ATHLETA.
18. Troupe Hectoros, statues de marbre.

Orkest onder de leiding van Mr L. ELLEGIERS.
Opening der deuren 6 ure; begin 6 1/2 stipt.
Genummerde Voorbehoudene plaatsen 3 fr.; Eerste Rang 2 fr.; Tweede Rang 1 fr.
Prijs van dit Programma 10 Centiemen.

Druckerei W. G. Couvreur.

De katholieke turnkring "Jong en Vlug" (1894 - 1896)

In 1892 stichtten elf verenigingen uit het Antwerpse, Leuven, Mechelen en Nijvel de Katholieke Turn- en Wapenbond. Door middel van groots opgezette turnmanifestaties, propagandatoespraken en -artikels streefde men ernaar om overal te lande nieuwe kringen te doen ontstaan. In 1894 sloeg de vonk over naar Sint-Niklaas. Meer bepaald op 5 september van dat jaar, hield men in het Gildenhuis turnkring "Jong en Vlug" boven de doopvont. De kring had "werkende" en

"beschermende of aanmoedigende" leden. Niet iedereen kon zomaar werkend lid worden. De statuten bepaalden dat de minimumleeftijd 17 jaar was, dat kandidaten moesten kunnen lezen, schrijven en rekenen, dat de namen van de kandidaten acht dagen werden aangeplakt in het lokaal en dat zij nadien op een vergadering door drie vierde van de aanwezige leden moesten worden aangenomen. Voorzitter was Philippe Van Autryve. De eerste turnleider heette Albert Van Eyck, in 1895 reeds afgelost door Paul Verdurmen.

De kring was zeer actief en succesvol. In 1895 lokte zij reeds 5.000 geestdriftige toeschouwers naar haar turnfeest in openlucht. Op 1 september van datzelfde jaar vierde Jong en Vlug haar vlaggenwijding en hield een turnwedstrijd met deelname van 600 gymnasten. Zelf telde de kring toen reeds 110 leden. Ook op 5 januari en 27 september 1896 waren er "luisterrijke" turnfeesten. De verslaggever in het bondstijdschrift "Belgica" getuigde: "Hoe verrukkend die tucht en ordevolle wemeling van kloelke, koene en frissche jongelingen!"

Eind 1896, begin 1897 was het echter plots gedaan met Jong en Vlug. De reden van het ophouden is niet echt duidelijk. Belgica spreekt alleen "... van iemand die de liefde der turnzaak en des Bonds niet waardeert, maar enkel van eigen roem droomt ...". Enkele maanden later echter zou uit de resten van Jong en Vlug, de nieuwe turnkring "Kracht en Geduld" ontstaan.

Bronnen:

- Koninklijke Oudheidkundige Kring van het Land van Waas.
- De heer en mevrouw F. Van Hoylandt - De Bruyne
- Boek '100 jaar Kracht en Geduld'. Johan Heirbaut, 1997.

In deel 2 van De Verdwenen Turnverenigingen zullen wij het hebben over de Gymnastische Volksvereniging "Eendracht" en over de Socialistische Turnkring "Moedig en Vrij". Lezers die ons kunnen helpen aan relevante informatie over één van beide clubs, kunnen steeds contact opnemen met de stedelijke sportdienst.

VAN VOETBALCLUB "DEN IJZER" TOT FC NIEUWKERKEN

Daniël GRUMIAU

Foto van FC Den IJzer in 1917

De amateurclub "Den IJzer" bestond al vóór 1930. Bijna alle betrokkenen zijn intussen overleden en de herinneringen aan deze ploeg zijn vervaagd. We citeren graag enkele namen van die legendarische ploeg waarin, volgens kenners, heel wat talent rondliep: Charles De Bisschop, Clement De Wolf, Armand Van den Eeden, Clement Van der Beken, André Van Snick, Arthur en Leopold Verhelst, Florimond Verhofstede, Remy Waterschoot, Georges Wymeersch en "Fiel uit den Depot." Hun eerste terrein lag aan de rechterkant van de eerste bocht, bij het begin van de Zonnestraat. Later weken ze naar de Meesterstraat uit.

In 1940 werd FC Nieuwkerken gesticht, maar over de omstandigheden waarin dat gebeurde is nog nauwelijks informatie te vinden. De nieuwe club ontving het stamnummer KBVB 1956.

Van 1940 tot 1944 oefenden de Duitse soldaten op het plein. Het bestuur na de oorlog kennen we wel: Jean Maes (erevoorzitter), Gerard Claus (voorzitter) werd later opgevolgd door Frans Maes. We noteren verder Oscar en Henri Delagey, Clement en Prudent De Wolf, Honoré en Nestor De Bisschop. Gerard Vlyminck was de terreinverzorger.

In 1953 speelde de ploeg kampioen in 3de provinciale met Roger De Witte, Oscar Fierens, Cyriel Waterschoot, Hector

Thierens, Werner Sack, Leon De Ruyscher, Lucien Delagey, Achiel Dullaert, Gustaaf Van Cleemput, Marcel De Rop en Armand Van Stappen. Figuren als Jozef Massa, August Loeman en Remy De Bock blijven met die periode geassocieerd. In de euforie van de kampioensviering werd zelfs verzusterd met de ploeg van Mainz-Hechtsheim (DBR), wat aanleiding gaf tot homerische heen- en terugmatches. Toen de Nieuwkerkenaren naar Duitsland moesten, hadden de Duitse gastheren, met hun gekende "Püntlichkeit", een uitgebreide ontvangst voorbereid. Door allerlei omstandigheden verschenen onze Nieuwkerkenaren uren te laat op de afspraak. Dat belette niet dat men 's avonds en de dagen nadien alle emoties met liters bier doorspoelde.

Enige tijd nadien bood Frans Maes onverwacht zijn ontslag als voorzitter aan. Er volgde een periode van onstabiliteit en in 1958 verdween de ploeg helaas uit competitie.

Rond 1967 werd het terrein door "t Herleef" (Volksunie) aangekocht. In 1974 werd het eigendom van de gemeente. Onder impuls van schepenen H. De Jonghe liet het gemeentebestuur de terreinen uitbreiden met een modernere, geprefabriceerde kantine en enkele kleedkamers. Na de fusie met Sint-Niklaas nam het stadsbestuur de zorg voor het sportcomplex over.

In 1992 groeide bij Theo Baert (herbergier

Dit was de absolute topploeg van Nieuwkerken in 2de Provinciale, begin de jaren '50.

Staande v.l.n.r.:

August Loeman, Octaaf Van Cleemput, Werner Sack, Leo De Puyseleir, Armand Van Stappen, Waterschoot, Roger De Witte.

Zittend v.l.n.r.:

Gaston Sack, Verdickt, Leon Heyman, Achiel Dullaert, Marcel De Rop.

van 'De Duif'), Freddy Waterschoot, Eddy Van Berghen en Hugo De Backer de idee om FC Nieuwkerken opnieuw uit de as te doen verrijzen.

Dankzij de financiële inbreng, de werkkraft en het organisatietalent van Guido en Agnes Van Lijsebetten-Reunes, samen met de hulp van talloze medewerkers, co-sponsors en het stadsbestuur, verwezenlijkte men in betrekkelijk korte tijd een mirakel.

Aansluitend bij het bestaande complex aan de Meesterstraat legde men niet alleen prachtige terreinen aan, maar stampde men ook een aangepaste accommodatie uit de grond. De club beschikte spoedig over een centraal gebouw met de nodige kleedkamers, sanitair en technische ruimtes. Op de verdieping biedt de kantine een wijds uitzicht op het speelveld en de omgeving. Aansluitend trok men een overdekte zittribune op.

Tijdens het startseizoen (1992-93) vingen 103 aangesloten spelers (van "Duiveltjes" tot eerste elftal), verdeeld over zes ploegen, de competitie aan. In aanwezigheid van talrijke prominenten en meer dan duizend belangstellenden, werd op 11 november 1993 het hele complex door pastoor Van Poeck ingewijd en door burgemeester Schoeters opengesteld. Het eerste elftal speelde de pannen van het dak en vierde op 1 mei 1994 de kampioenstitel in 4de provinciale.

Gedragen door een enorm enthousiasme, stoomde het fanionelftal in één ruk naar 1ste provinciale. Dat doel werd eind van het seizoen 1995-96 al bereikt. In 1996-97 eindigde FC Nieuwkerken op de 5de plaats. Een jaar later bereikte het fanionelftal de 2de plaats en geraakte vier ronden ver in de beker van België.

Sportief gezien verliep het seizoen 98-99 eerder in mineur (9de plaats) maar op materieel gebied werden de supporters wel verwend. Op 2 november nam men een tweede tribune (alleen staanplaatsen) in gebruik. Zij kan later tot zittribune worden omgevormd. In de periode 1999-2000 bereikte de eerste ploeg de 3de plaats. FC Nieuwkerken bekroonde het seizoen 2000-2001 met een nieuwe kampioenstitel. Daardoor werd de club viermaal kampioen in acht jaar. Een uitzonderlijke prestatie!

Het hoofdterrein is met frisse, kleurrijke reclamepanelen afgeboord. Tijdens de thuismatchen ontvangen alle supporters een stijlvol clubblad. De ruime kantine groeide uit tot de bekende verzamelpaats voor tal van sportliefhebbers.

Naast de successen van de eerste ploeg, mag men niet voorbijgaan aan het impact op de jeugd. Wekelijks kunnen tientallen kinderen en jongeren zich op een gezonde manier uitleven. Ook op dat gebied speelt FC Nieuwkerken een belangrijke rol in dorp en stad. Met vaste hand leidt voorzitter Guido Van Lijsebetten samen met secretaris Agnes Reunes, ondervoorzitter Freddy Waterschoot, de managers Luc Naudts en Marc Stevelinck, Dorine Maeyens, Jozef Smet, Jan Van Acker, Raoul Van der Donck en Roland Van Hoecke. De huidige hoofdtrainer is Rudy Baeck. De talrijke supporters helpen de club financieel gezond houden.

FC. Nieuwerkerken kampioen in vierde provinciale in 1993-1994.

2001, FC. Nieuwerkerken promoveert naar Vierde Nationale.

Staanste v.l.n.r.: Eddy Van Berghen (hulptrainer), Robby Malfliet, Ken Verheyen, Valer Dancu, Peter Janssen, Bart Van de Sompel, Sander Yzewijn, Guy De Vos, Gerrit Verstraeten, Abdelatif Belhaj, Luc Van Berghen (keepers-trainer), Rudi Baeck (hoofdtrainer), Omer Janssens (sportief verantwoordelijke).

Hurkend v.l.n.r.: Rudi Frankinouille (kinesist), Robby Van de Voorde, Sven Martens, Kurt Lambrecht, Nzako Mokio, Filip Van Lijsebetten, Robby Buyens, Geert Mariman, Stefan Van Rumst, Robert Felix (ploegafgevaardigde).

WIELERSPORT IN SINT-NIKLAAS TOT WO II

Alfons SMET

Het is voor niemand een geheim dat de Belgische Wielrijdersbond, opgericht in 1882, in de loop van de 20ste eeuw een merkwaardige ontwikkeling heeft gekend. Dit is niet alleen te danken aan de onverdroten inzet en volharding van een schare toegewijde leiders, maar hoofdzakelijk aan de schitterende triomfen van onze Belgische renners. Door hun klasse, inzet en kracht verspreidden ze de sportroem van ons land ver over onze grenzen.

Vanaf 1869 werden zowat overal wedstrijden ingericht zoals in Charleroi (5.7.1869) en enkele dagen later op 11 juli in Gent. Zij lokten een groot aantal deelnemers en oogstten van meet af aan een enorme belangstelling bij het publiek.

Op 18 juli 1869 – in het raam van de Brusselse kermis – zouden de competities doorgaan te Brussel op de Antwerpse Laan, op een afgebakende strook tussen de Lakenstraat en de Groendreef.

Gans Brussel en omgeving was te been en het werd er een gedrang van jewelste. Een legerenheid die ter hulp werd geroepen om de massa in bedwang te houden, doch laattijdig opdaagde, lukte er niet in de baan, waarop duizenden toeschouwers zich verdrongen, te ontruimen. De 87 deelnemers slaagden er zelfs niet in zich op te stellen, laat staan te vertrekken.

De inrichters beslisten de organisatie te verdagen tot de volgende zondag.

De wedstrijd ging dan door met de geldelijke steun van Koning LEOPOLD II en van diens broer de Graaf Van Vlaanderen. Meteen zat de wielersport in de lift en was deze voorged lanceerd.

En wat met de fiets? De geschiedenis van de fiets is pas echt begonnen in 1855. Een zekere Michaux vond het rijwiel met trapas uit, daarna vervolledigd met een ketting en met luchtbanden van Thomson en Dunlop als voornaamste merken.

Het kopen van een fiets bleek toen een dure aangelegenheid. Bij het begin van de twintigste eeuw betaalde men er nog 600 frank voor... een paar maanden loon in die tijd!

Het Waasland en vooral Sint-Niklaas leverde heel wat wielervedetten die van zich deden

spreken en die ook een massale publieke belangstelling op de been brachten. Dat was trouwens in gans Vlaanderen, met onze rondrenners en kampioenen, het geval.

De wielersport bloeide en bleef jaren vóór en na de tweede wereldoorlog de meest populaire sport in België: volks, aantrekkelijk en spontaan bijgewoond door jeugd, volwassenen en ouderen.

In het teruggevonden schamele archief vinden wij op de eerste plaats Isidoor of **Door MECHANT**, geboren te Belsele op 15.12.1885. Hij staat als de vader van de Waaslandse wielerbeweging bekend. Hij droeg zijn steentje bij door in het Waasland een legertje van renners te leiden.

Wij vinden hem terug op de erelijst van de Scheldeprijs Schoten als overwinnaar in 1919 en als 2de in 1921. Hij reed 's winters veelal op de piste in Nederland en op de wielersbaan aan de Hemelaarstraat in Sint-Niklaas. 'Den Door' gebruikte een bel op zijn koersfiets om aan te kondigen dat hij een ronding nemen. Als hij het vergat riepen de supporters "bellen". De supportersclub bezat als vlag 'De Mechantvrienden' die nog steeds wordt bewaard in het Stadsmuseum.

DE OUDE GLORIEN:

Waar veel koersen worden ingericht moeten ook 'coureurs' zijn. En coureurs kent men in het Waasland al lang. Reeds vóór de oorlog 1914-1918 waren er in de Wase contreien heel wat 'stratenkoersen' waarin stoere helden de eerste bladzijden schreven van de Wase wielergeschiedenis. Met hun loodzware fietsen hotsend en botsend over de kinderkoppen, die de 'hel' van Parijs-Roubaix doen verbleken, leverden zij steeds een bitsige strijd voor de bloemen en de postuurkens als bijkomende prijzen. Die legendarische figuren hadden het niet zo gemakkelijk als nu.

Van startgelden, hoge premies en dikke prijzen was toen nog geen sprake. En toch waren er in het Land van Waas veel jonge mensen die zich sterk voelden op de fiets. En nog meer supporters die hun aanmoedigingen niet spaarden en zorgden dat er leven in de brouwerij kwam. Massa's aanwezig bij iedere wedstrijd, zeg maar 5 à 6 rijen achter elkaar langs beide zijden in de aankomstzone. Bijna in elke gemeente van het Land van Waas waren er elementen waarvan kon worden gezegd dat zij aardig uit de voeten konden op de fiets. Ouderen vertelden nog ten voeten uit over die Isidoor (Door) Mechant, Wardje Thijsman, Remi Cant (beter gekend als 'De Keffer'), Den Boer (vader van Karel De Baere), Bokske Maes, Mon Van Craenenbroeck, Maurice De Wolf, en nog zovele anderen die in die tijd het mooie weer maakten.

Vóór W.O.II vinden we het Sint-Niklase duo **Gustaaf (Staf) VAN OVERLOOP** en **Wies MEERSCHAERT** op het erepodium.

In dit nummer belichten we 'STAF', de anderen in volgende nummers.

Over de wielrennerij vóór W.O.II is er niet zoveel bekend. Toch enkele anekdotes over de Sint-Niklazenaar **WARDJE THYSMAN** die het tot beroepsrenner bracht...

In de analen van Jules De Scheppers, beroepsrenner uit Temse, vinden wij enkele pittige verhalen over Wardje.

Ondermeer: "De attractie in het wielerveleton was Wardje Thysmans. Als je op het middenveld van de piste in de Pastoor de Meerleerstraat naast hem zat, was je al gedrogeerd van het te ruiken. Hij nam altijd ether op een klontje suiker. Dat noemde hij 'de specialiteit om te koersen en er in te vliegen'. Hij vloog dan werkelijk rond de piste voor een rondje of drie vier en daarmee was het uit. Ook in de zesdaagse was hij daarvoor bekend en werd Wardje als pisterenner overal gevraagd.

De hoogvogel schoot hij tijdens een koers in Sint-Truiden af. De aankomst had plaats op een assepiste met in het midden een zwemdok. Wij kwamen met een groepje renners binnen en Wardje had weer zijn suikerklontje met ether genomen. Als eerste kwam hij de velodroom opgereden en... regelrecht het water in. Hij kon zijn bocht niet nemen, zo dronken zat hij van zijn specialiteit, zodat hij in het water lag te spartelen met fiets en al."

GUSTAAF (STAF) VAN OVERLOOP, de Wase Hazewind, wandelde van zege naar zege.

Geboren te Sint-Niklaas op 14 oktober 1918, Mercatorstraat 98, bouwde Staf een schitte-

Staf Van Overloop wint het Belgisch juniorekampioenschap in Waver op 17 juli 1939 in de spurt tegen Jozef Wuytack, Desire Keteleer, Gust Eeckhoudt en de Beverse belofte Albert Bracke.

De kampioen van België werd gehuldigd op de Grote Markt in aanwezigheid van een massa supporters. In de open koets hadden plaatsgenomen: Staf met zijn ouders en de sponsor Jef Vermeulen.

Er werd zelfs een huldied gezongen op de tonen van "Madame de la marquise".

1941 Tijdens de 2de Wereldoorlog - De legendarische eindsprint in Brasschaat waar Staf Van Overloop de 7voudige wereldkampioen snelheid Jef Scherens en de wereldkampioen op de weg Karel Kaers klopte, 4de Sylvain Grysolle, 5de Brik Schotte.

2de Grote prijs Staf Van Overloop 1942 te Sint-Niklaas

Na de aankomst werd de glansrijke overwinnaar, Staf Van Overloop, gehuldigd, links naast hem: toenmalig schepen Weymeersch en Dr. Van Driessche, daarnaast meester Gerard Eeckman (de pijp) B.W.B.-afgevaardigde en aankomstrechtter, tevens persverslaggever.

Rechts van Staf de suikerbakker en sponsor Reguul Van Duyse die in hetzelfde jaar winnaar werd van de Grote Prijs der Ambachten.

rende wielercarrière op van 1935 tot 1950.

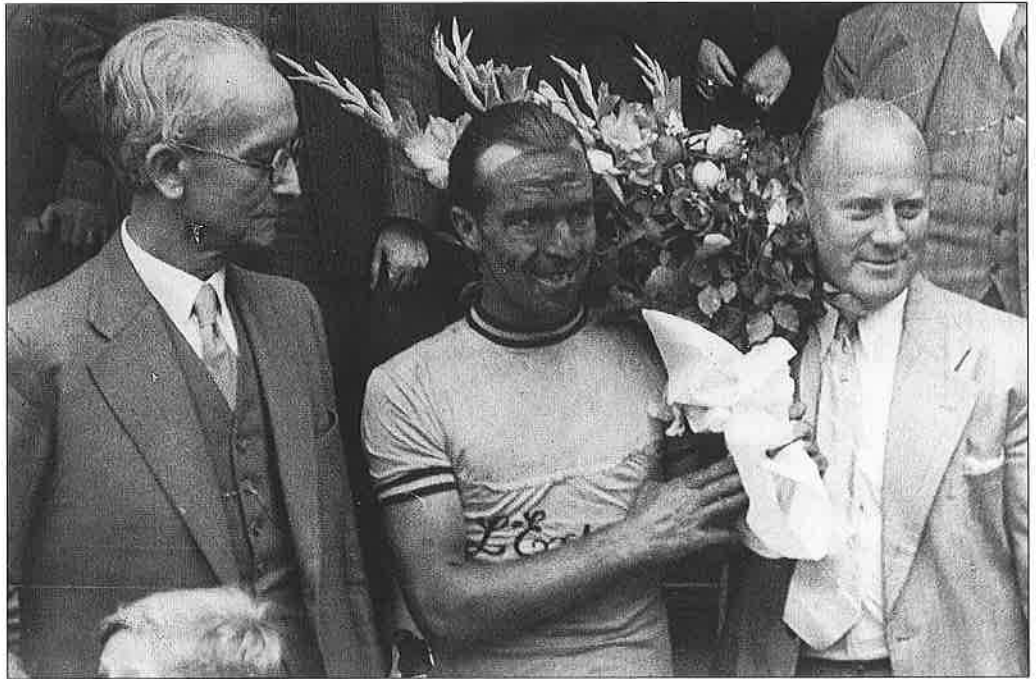
Zoals in alle sprookjes zouden we voor Staf Van Overloop, de sterke Waaslandse vedette kunnen beginnen met : "Er was eens....."

Hij was een sterke en grof gebouwde klepper, zwartharig, vriendelijk en altijd optimist, een echt natuurtalent als het om koersen ging. Zijn stijl verraadde grote klasse. Staf heeft alles gewonnen, alleen de zegepraal op

‘zichzelf’ behaalde hij niet.

Hij vergeve het ons wanneer wij dit zeggen. 't Is zeker niet om afbreuk te doen aan de vele schitterende prestaties als kampioen in kermiskoersen en in grote nationale klassiekers, maar nooit wilde hij 'internationaal' rijden!

Alzijdigheid was zijn grote troef waarbij hij over een koersberedenering beschikte die anderen moesten missen; Van Overloop in laatste stelling bij de start, briljant in de eer-

Een nieuw meesterstuk van Staf Van Overloop

Ditmaal klopte hij de vlugste spurters in de Grote Prijs der stad Antwerpen - 1946.

De uitslag: Staf Van overloop, 2° Gerrit Peters, 3° Cois Cools, 4° Karel Kaers, 5° Bonverlez, 6° Brik Schotte.

Met belangstelling kijkend werd hij in de bloemen gezet door burgemeester Camiel Huysmans - naast Staf zijn vurigste aanhanger en sponsor Reguul Van Duyse.

ste gelederen halfweg koers, met klaar doorzicht in de eindafrekening en uiteindelijk ongenadig in de eindspurt.

Mon Duymelinck was zijn opleider en trainingspartner, Reguul Van Duyse zijn begeleider.

PALMARES : Van in de beginne triomfen aan de lopende band...

1935: BEGINNELING, 7 overwinningen
 1936: BEGINNELING, 32 overwinningen
 1937: JUNIOR, 7 palmen
 1938: JUNIOR, 30 overwinningen
 - onovertroffen zegereeks
 - gekroond tot 'KEIZER' in deze categorie
 1939: JUNIOR - Onvergetelijke tweestrijd bij de juniors tegen André Maelbrancke.
 - Officieel Kampioen van België te Waver vóór Jozef Wuytack en Desiré Keteleer.

Toen in Italië de wereldoorlog uitbrak stond Staf met pak en zak klaar om te vertrekken als deelnemer aan het wereldkampioenschap te Varese. Hij moest noodgedwongen thuisblijven.

1940: Indrukwekkend debuut als beroepsrenner te Mechelen waar hij Georges Claes in een adembenemende eindspurt klopte.

1941: 2de in de Ronde Van Vlaanderen – 2de in de Waalse Pijl en 2de in het Kampioenschap van België.

Overwinningen te Lede, Wichelen, Borgerhout, Mechelen.

Last but not least in Brasschaat waar hij met een legendarische eindjump niemand minder

dan Jef Scherens (zevenvoudig wereldkampioen snelheid) en Karel Kaers (wereldkampioen op de weg) vloerde.

1942:	PROF,	10 overwinningen
1943:	PROF,	8 overwinningen
1944:	PROF,	5 overwinningen
1945:	PROF,	legerdienst
1946:	PROF,	5 oppergaaien
1947:	PROF,	6 palmen

In totaal won hij viermaal de Grote Prijs van Sint-Niklaas.

In 1948 – 1949 nam hij de wielersport enkel nog als liefhebberij; hij won nog éénmaal, om in 1950 zijn rijkgevulde wielerspoorbaan af te sluiten.

Als bijzonderheid vermelden wij graag zijn trouwste supporter: Rik De Vos, toenmalig turnvedette.

Bij het afscheid schreef Jerome Stevens, een begaafd sportjournalist: "Ja, in Staf Van Overloop stak een echte wereldkampioen. De Wase hazewind was zo bliksemsnel als Octaaf Lapize en paarde aan een sterke dosis fond een onloochenbaar klimmerstalant. Bovendien gaf Staf blijk van een zeldzame stuurvaardigheid, een uitzonderlijke doortraptheid, leepheid en sluwheid in superlatief!"

Met hartelijke dank aan zijn neef Willy Van Overloop voor het ter beschikking stellen van het archief.

LIEFHEBBERSVOLLEYBAL

Stijn THIBAUT

André VAN LANDEGHEM

Het georganiseerd liefhebbersvolleybal ziet het levenslicht in 1950 met de oprichting van een handelsverbond. Enkel ploegen van openbare diensten en firma's worden erin toegelaten, op voorwaarde dat uitsluitend wordt gespeeld met niet-aangesloten spelers. SVK, Stadsbestuur, ENB en GAS spelen de eerste competitie. Ploegen zoals ATB en Rijkswacht speelden toen in de provinciale reeksen van de Belgische Volleybalbond.

De wedstrijden van het Handelsverbond werden in open lucht gespeeld, o.a. op het Kon. Elisabethplein, waar men op tal van supporters kon rekenen. Rapid (vroeger Honinghuis) en Politie - deze laatste onder de naam Sint-Niklase - stapten bij gebrek aan accommodatie over naar de officiële competitie. Toen dan ook nog enkele ploegen, waaronder SVK, in een andere competitie gingen spelen werd het Handelsverbond in Sint-Niklaas opgedoekt.

Toch bleven er jaarlijks diverse tornooien georganiseerd. Dat was o.a. het geval voor de tornooien van het College, van Dynamo en van het Kon. Atheneum. Deze tornooien lokten niet zelden een tachtigtal ploegen.

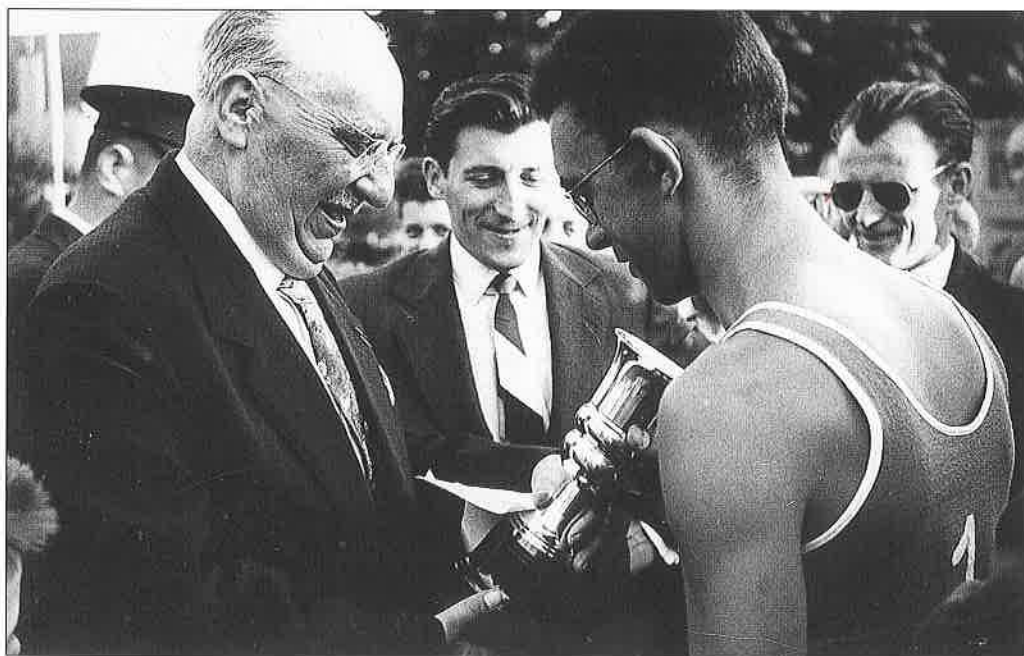
In oktober 1970 werden, onder impuls van Gaston Van Haute, contacten gelegd met andere en vaak nieuwe liefhebbersclubs. Dit

leidde tot een nieuwe competitie met de ploegen IMS, Mumoev, Nobels, Politie Sint-Niklaas, SVK en Zovoll. Bij de start speelden men de wedstrijden in 'The Pub' in Sint-Gillis, hetgeen in de winterperiode niet altijd een sinecure was over besneeuwde en gladde wegen...Ja, in die tijd sneeuwde het nog in de winter. Na de wedstrijden werd duchtig nagepraat, al of niet met het verkwikkende vocht.

De pioniers vonden dat er enige organisatie nodig was door een bestuur te vormen met een speler-afgevaardigde uit de verschillende ploegen. SVK leverde voorzitter Leon Speleman, de secretaris-schatbewaarder werd Eugeen Aelbrecht van IMC (thans FMC), Gaston Van Haute (Mumoev) fungeerde als pr-man. De drie raadsleden waren P. Joossens (Nobels), J. Moerloos (Politie) en N. Heirweg (Zovoll). Hiermee was WALIVOL (Waas Liefhebbersvolleybal) boven de doopvont gehouden, dd. 1970.

Jaar na jaar werd de competitie betwist en de groep steeg alras boven de twintig clubs uit, momenteel 25 en een 26ste wordt tegen volgend seizoen verwacht.

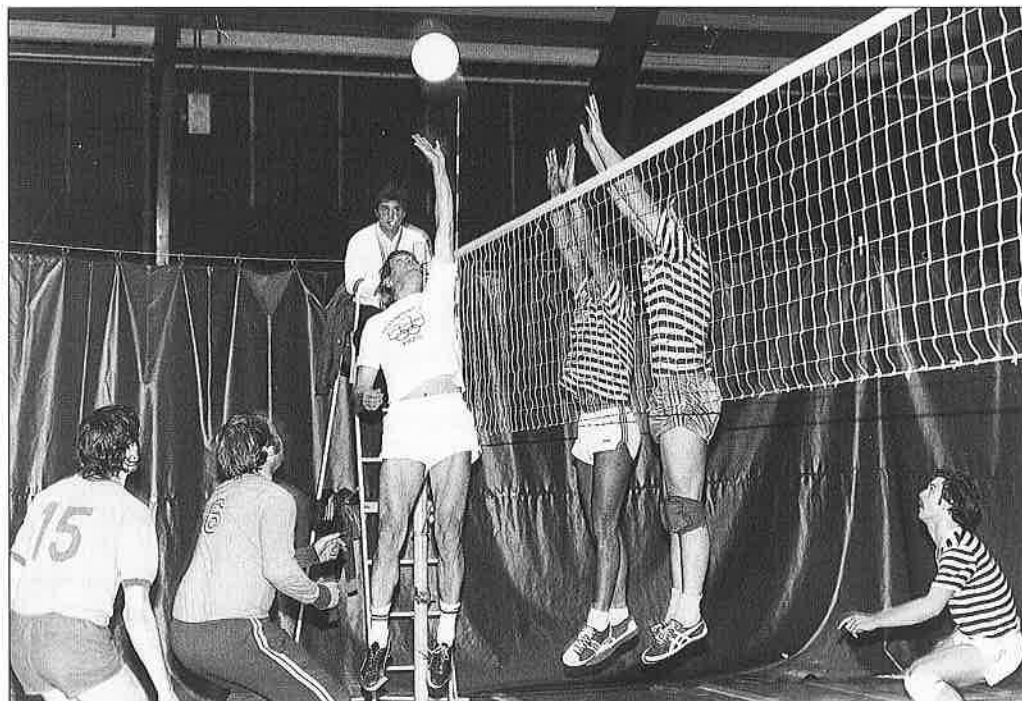
In 1986 werd, na zoveel jaren pionierswerk, de tijd rijp geacht om aan een vernieuwd bestuur te denken. De nieuwe ploeg werd aangezocht om voor de opvolging te zorgen

Uitreiking van de beker aan de winnaar van het tornooi door wijlen burgemeester Romain De Vidts. In het midden herkennen wij Leon Speleman, eerste voorzitter.

Aktiefoto uit de jaren '70

Bestuur dat de eerste 15 jaren van Walivol de touwtjes in handen had. V.l.n.r. de heren André Dauwe, Jozef Moerloos, N. Heirweg, Leon Speleman, Gaston Van Haute en Eugene Aelbrecht.

en de taken over te nemen. Het succes van de competitie bleef gelukkig onaangetast.

Plots - welnee, niet zo plots - maar toch tot ieders verrassing bestond WALIVOL 25 jaar, een jubileum waaraan een viering moest worden gekoppeld. Op 27 mei 1995 werd een familiefeest georganiseerd op het gekende V.P.-plein. Het begon met een fietstocht gevolgd door een smakelijke barbecue.

Huidig voorzitter Stijn Thibaut aan het woord:

“Doorheen al die jaren zijn de reglementen aangepast en bijgestuurd. We speelden immers volgens de reglementen van de Belgische Volleybalbond, terwijl de wedstrijden werden geleid door officiële scheidsrechters. Intussen zijn ook - zij het in beperkt aantal - competitie spelers toegelaten, hetgeen uiteraard het spelpeil flink de hoogte instuwde.

Wegens de drukke bezetting van de sporthal De Witte Molen - onze thuishaven - en de uitbreiding van het aantal ploegen, kwamen

*Bestuur Walivol
v.l.n.r. Stijn Thibaut - voorzitter
Alfons Frencken - financieel verantwoordelijke
Eddy Verdonck - hoofdscheidsrechter
Jean Paul Geysen - administratief verantwoordelijke
Martin Lemmens - kalenderverantwoordelijke*

de organisatoren in tijdnood zodat de wedstrijden nu beperkt zijn tot anderhalf uur. Zo kunnen wij op maandagavond zeven wedstrijden spelen en op dinsdagavond nog vier. Op maandagavond beschikken we nog over één terrein waarop dan zuivere liefhebbers spelen onder de ploegnaam Revoc, een ploeg die wij om organisatorische redenen onder de vleugels hebben genomen.

Een seizoen speelt zich momenteel als volgt af: We starten met twee reeksen (respectievelijk 12 en 13 ploegen, volgend seizoen elk 13). Na de heenronde wordt de rangschikking opgemaakt en blijven de eerste acht in de eerste reeks; de volgende vier worden samengevoegd met de best gerangschikte vier uit de tweede reeks, de overigen vormen van dan af de derde reeks. Daardoor zijn de ploegen meer aan elkaar gewaagd en is er meer spanning in de wedstrijden en in het competitieverloop. Het seizoen start begin september en loopt

tot in de maand mei. Op de laatste kalenderdag worden op één avond twaalf wedstrijden gespeeld, gevolgd door de huldiging van de kampioenen.

Wie zich geroepen voelt om bij WALIVOL te spelen of als nieuwe ploeg aan te treden kan contact opnemen met één van de bestuursleden of met de Stedelijke Sportraad waar men naar de juiste persoon kan doorverwijzen. De huidige bestuursploeg bestaat uit:

- * Stijn Thibaut, voorzitter (tel. 03/117.03.17)
- * Jean-Paul Geysen, secretaris
- * Alfons Frencken, financieel beheerder
- * Martin Lemmens, kalenderverantwoordelijke
- * Eddy Verdonck, beleid scheidsrechters

Ons huidig potentieel bestaat uit ploegen die afkomstig zijn uit firma's, uit openbare of privé-diensten, vrienden- of wijkclubs en andere recreatieve verenigingen... Plaats dus voor iedereen!

ZVC DYNAMO WON DE BEKER VAN BELGIE

Etienne DE MEESTER

Mini- en zaalvoetbal in België

Reeds vanaf 1965 werd er in het Brugse zowel binnen als buiten minivoetbal gespeeld. Dat leidde in januari 1968 tot de stichting van de federatie "Belgische Zaal- en Miniatuurvoetbalbond" (BZMVB). De benaming "miniatuur" verwees naar de kleine terreinen en de minidoelen. Ook in Limburg, Antwerpen en Brabant ging de bal aan het rollen op de miniterreinen.

Na een paar jaar ontstond door een afscheuring de "Nationale Onafhankelijke Minivoetbalbond" (NOMVB).

Toen de BZMVB in 1978 overschakelde op grotere doelen (handbalformaat), veranderde de vereniging haar naam in "Belgische Zaalvoetbalbond" (BZVB), opgesplitst in een Vlaamse en een Waalse vleugel.

Rond 1990 ontstond binnen de schoot van de Koninklijke Belgische Voetbalbond (KBVB) de sectie zaalvoetbal, de huidige FUTSAL. Momenteel spelen de meeste clubs in dit verband.

Bij het begin van het nieuwe millennium zijn nog steeds clubs actief in elk van deze drie voetbalfederaties.

Verschil tussen zaal- en minivoetbal

Niettegenstaande beide voetbaldisciplines op terreinen met dezelfde afmetingen worden gespeeld (minimaal 16 x 32 m, maximaal 20 x 40 m) bestaan er toch duidelijke verschillen.

MINIVOETBAL

- doelen 2 x 1 m
- speeltijd 4 x 13'
- spelers 5, geen doelwachter
- spelregels geen lichamelijk contact

ZAALVOETBAL

- doelen 2 x 3 m
- speeltijd 2 x 25'
- spelers 4 en doelwachter
- spelregels lichamelijk contact toegelaten

Start van ZVC Dynamo

De eerste poging om in Sint-Niklaas met minivoetbal te starten, dateert van 1971. Initiatiefnemer Hubert Joos organiseerde in sporthal "De Witte Molen" een lokale competitie. Zes teams uit de Wase hoofdstad en twee uit Temse gaven elkaar partij. De sport kwam echter niet van de grond. Na één jaar werd de hele onderneming opgedoekt.

In 1973 volgde een nieuwe poging om het zaalvoetbal in Sint-Niklaas van de grond te krijgen. Eddy Pauwels en Etienne Willockx contacteerden Casimir Sanchez. Hij aanvaardde het voorzitterschap. Freddy Willockx, die een jaar later voor het eerst schepen werd, nam het secretariaat op zich. Ward en Raymond Van Royen vervulde het bestuur.

In september 1973 was ZVC Dynamo een feit. De club vestigde zich in "Café des Boulevards", nu "De Corner", bij Raymond Van Royen. In mauve-witte uitrusting mocht het team starten in de Derde Provinciale afdeling van Antwerpen. Dat bleek een schot in de roos. De debutant veroverde meteen de titel. Na confrontaties met de eerste zes clubs uit Tweede Provinciale steeg Dynamo zelfs in één ruk naar Eerste Provinciale.

De "mannen van de nacht" (zo geheten omwille van het late aanvangsuur van de wedstrijden) waren: Etienne Willockx, Paul Heirbaut, Eddy Pauwels, José De Clercq, André Bauweraerts, Freddy Goossens, Jef Van Poeck, Willy Van Steenlant, Jef Van Havere en Marc Heyninck.

Van provinciale naar nationale

Het seizoen 1974-1975 werd een aanpassingsjaar met een mooie vijfde plaats als resultaat. Het ambitieuze Dynamo ging verder op zijn elan. Het veroverde in 1975-1976 een nieuwe titel. Die kwam er na winst in een testwedstrijd tegen Paulipaint Merksem.

Het succes van de Waaslanders wekte aan Antwerpse kant wrevel. De BZMVB vroeg Dynamo om aan te treden in de eerste nationale reeks. Dat bleek geen gemakkelijke opgave. Het bracht verre verplaatsingen met zich mee. Gecombineerd met het late aanvangsuur van de wedstrijden leverde dat problemen op voor spelers die daags nadien moesten werken. Gelukkig zorgde sponsoring voor de oplossing van de financiële problemen.

Op sportief vlak lagen de zaken ook niet eenvoudig. Sommige spelers die zoals o.a. Marc Nijs, ook op het veld actief waren, kregen van hun club verbod om nog langer in zaal te spelen. Door deze aderlating kon de ploeg zich tijdens het eerste seizoen in eerste nationale slechts moeizaam redden. Het jaar daarop volgde de onvermijdelijke degradatie. Bij de overstap naar grotere doelen ontstonden in Sint-Niklaas een aantal nieuwe clubs, zoals De Kleine Ster, VOS Reinaert en

Het team dat startte in 1973.
 Boven: Casimir Sanchez, Etienne Willockx, Paul Heirbaut en Jef Van Poecke.
 Onder: Freddy Goossens, André Bauweraerts en Eddy Pauwels.

De kampioenenploeg van 1975-76
 Boven: Clement De Clercq, Jef Van Poecke, André Bauweraerts, Etienne Willockx, Eddy Pauwels, André Dobbelaere en secretaris Freddy Willockx.
 Onder: Ward Van Royen, Willy Verheyen, José De Clercq, Paul Heirbaut, Luc Vertongen en voorzitter Casimir Sanchez.

Olympia '80. Dat maakte het mogelijk om een eigen Oost-Vlaamse competitie te starten. Dynamo trok heel wat jongere spelers aan. Zij vormden de B-kern onder leiding van coach Hugo Van Huffel. Dit team trad aan in de nieuwe Oost-Vlaamse competitie vanaf 1979.

De A-ploeg van Dynamo bleef tien jaar in Tweede Nationale spelen. Na de hervorming van de nationale reeksen kwamen de Sint-Niklazenaars in 1989 terecht in Derde Nationale. In datzelfde jaar werd de B-ploeg opgedoekt.

In een nieuw verbond

Rond 1990 stapten verschillende provincies

over naar de pas opgerichte sectie zaalvoetbal van de KBVB (momenteel FUTSAL). ZVC Dynamo startte in 1991 in Derde Nationale. Het werd een succesvolle overstap met winst van de eerste Beker van België in die federatie. In Laarne versloegen de Sint-Niklazenaars Celtic Beveren met sprekende 8-2 cijfers.

In 1999 degradeerde de ploeg uit de nationale reeksen en speelt nu haar tweede seizoen in Eerste Provinciale Oost-Vlaanderen. Het bestuur wil daar vooral met jongeren een sterke ploeg uitbouwen. Nu speelt de vereniging in geel-groene uitrusting.

Naast sportieve hoogtepunten kan de club met enige fierheid terugblikken op de organi-

De winnaars van de eerste zaalvoetbalbeker van België (KBVB) in 1992.
 Boven: Casimir Sanchez, Karel Van Poucke, Filip De Bruyne, Marc Van Hoogendorp, Peter Van Marcke en André De Bruyne.
 Onder: Rudy De Jongh, Guido Laureys en Gunther De Bruyne.

satie van volgende grote sportmanifestaties:

- 1980 : Finale Beker van Oost-Vlaanderen (Dynamo-Artevelde Gent: 6-2)
- 1984 : Finale Beker van België (tussen VL Gent en ZVK Hasselt)
- 1985 : Interland België-Nederland

Het bestuur

Organisatorisch bleef de club vanaf haar stichting werken onder het voorzitterschap van Casimir Sanchez. De functies van secretaris en van coach wisselden echter geregeld.

Secretarissen

- Freddy Willockx (1973-1977)
- Emanu Thoen (1977-1980)
- Harry Maes (1980-1985)
- Peter Van Marcke (1985-1995)
- Luc Vereecken (1995-...)

Coaches

- Etienne Willockx (1973-1977)
- Albert Piessens (1977-1982)
- Hugo Van Huffel (1982-1992)
- Julien Moorthamer (1992-1994)

Momenteel bestaat het bestuur van ZVC Dynamo uit:

- voorzitter en penningmeester: Casimir Sanchez (1973-...)
- secretaris: Luc Vereecken (1995-...)
- leden: René Catthoor, Scicca Salvatore en Patrick Van den Branden

Voorzitter en boegbeeld Sanchez zwaait met de beker. Hij was ook lid van de beheerraad van de BZVB, ondervoorzitter en daarna voorzitter van het Provinciaal Comité van Oost-Vlaanderen.

A.C. BELSI SCHREEF GESCHIEDENIS IN HET VELDLOPEN VOOR VROUWEN

Willy VAN HOVE

Aanloop tot de naam BEL-SI

Een 40-tal jaar geleden was atletiek beoefenen in het Waasland alleen mogelijk in Sint-Niklaas. Daar bevond zich de enige zelfstandige club uit de regio. Begin jaren zestig was er in Lokeren wel een afdeling van Ajax Gent met enkele Sinaaise jongeren in haar rangen, waaronder Willy van Rumst. In Sinaai organiseerde Ajax nog een veldloop voor mannen op het oude voetbalterrein van Herleving Sinaai.

Belsele bezat enkele goede atleten met Willy Van Hove, André Fierens, later Freddy Elewaut en de vrij jong overleden Arnold Joost. Zij werden lid van de Sint-Niklase Atletiekclub die later tot AC Waasland werd omgedoopt.

Het was Willy Van Hove die als leider van de Jong Katholieke Arbeidersjeugd een veldloop organiseerde in Belsele. Later werd er afgesproken om trainingen te geven, vooral in afstandslopen. De Bond van Grote en Jonge Gezinnen organiseerde de "gezinskilometer", een loop van 1000 meter die door een gezin in estafettevorm moest worden afgelegd. In Belsele gebeurde dat in de Molenwijk. Het succes mocht er wezen en het was de familie Van Landeghem-Van Peteghem uit Puivelde die won. Er werden plannen gemaakt om een atletiekafdeling op te richten, aangesloten bij Sint-Niklaas. Enkele sportieve families staken de koppen bij elkaar en bij de aanvang van 1971 kwamen daar nog enkele – voorname-

lijk Sinaaise - leden van de turngroep Ritmica bij. André Roets werd verkozen tot voorzitter. Naar de naam van de afdeling moest niet lang worden gezocht. AC BEL-SI werd de afkorting van Atletiekclub Belsele-Sinaai.

De groep evolueerde gunstig en de trainingen werden gegeven net op de grens van beide gemeenten, "den Patersen bos" aan het station van Sinaai.

Veldloop TROFEE VAN HET WAASLAND

De afdeling wist de deelname aan het 2de nationaal kampioenschap veldlopen in Vilvoorde af te dwingen. Het succes van de ploeg wekte verbazing bij het bestuur van de atletiekclub uit Sint-Niklaas. Met Liliane Heyndrickx, Simonne Ternest en Christine Joos won AC Bel-Si het interclubklassement. Bovenop kwamen Ria Van Landeghem en Chris De Vlieger met een prachtprestatie naar voren in de categorie cadetten.

In 1973 werd AC Bel-Si tot sportploeg van het jaar uitgeroepen in de gemeente Sinaai. Voorzitter André Roets wilde voor het eigen talent een veldloop organiseren en het vrouwenveldlopen in eigen land op een hoger peil brengen. Daarom werden atleten uit Nederland uitgenodigd. 'De trofee van het Waasland' werd in 1974 boven de doopvont gehouden.

A.C. Belsi in 1973 met jonge sporters uit Belsele en Sinaai. Links staat voorzitter André Roets en uiterst rechts Willy Van Hove. (foto Sportraad Sinaai)

Het domein van de Paters op wijk Duizend Appels werd het decor van de eerste wedstrijden.

1974:

Meteen een buitenlandse zege bij de seniores met de Nederlandse kampioene Corry Konings. De streekresultaten kwamen van Marie-Christine Joos als 5de en Chris Staut als 7de.

Bij de junioren werd het met Henny Wennekes eveneens een Nederlandse zege. Ria Van Landeghem werd knap 3de.

1975:

Een Belgische zege dankzij de nationale veldloopkampioene Viviane Van Emelen, voor de Nederlandse Joke Van Gerven.

De Belseelse atlete Ria Van Landeghem klopte in de juniorenwedstrijd zelfs de Nederlandse Ingrid De Nijs.

1976:

Sonja Castelein, de sympathieke Leuvense atlete zegevierde. Ria Van Landeghem debuteerde als senior en eindigde op een eervolle 7de plaats.

De juniorenwedstrijd ging naar de Nederlandse Karin De Nijs, de Belseelse Vera De Tender eindigde 5de.

1977:

Liefst 74 dames namen de start in de 4de uitgave met de Nederlandse kampioene Annie Van Stiphout als winnares. De Belgische kampioene Nadine Claes, daags voordien gehuwd, eindigde 2de.

Bij de junioren won De Nijs de wedstrijd voor de tweede opeenvolgende keer.

1978:

De omgeving van het domein werd verlaten omdat de veldloop steeds maar uitgroeide en er niet genoeg kleedkamers beschikbaar waren. Ook de omloop snakte naar ruimte en aangezien in Belsele er zich geen enkele plaats toe leende, werd even naar Sinaai gekeken. In de omgeving van het voetbalterrein van Herleving Sinaai vond men een geschikte omloop en de voetbalvereniging gaf via de secretaris Etienne De Meester haar toestemming.

De 5de trofee van het Waasland was een motivatie voor onze Belgische meisjes om toch nog eens een zege te behalen. Anne-Marie Van Nuffel en Nadine Claes deden meer dan hun best maar moesten andermaal de zege laten aan de Nederlandse Annie Van Stiphout.

Bernadette Buysse uit Zele won bij de junioren.

1979:

Dit werd het jaar van de internationale doorbraak en er tikten liefst zeven buitenlandse vedetten aan binnen de eerste tien. De Ierse Mary Purcell klopte Anne-Marie Van Nuffel en Annie Van Stiphout.

Bij de junioren won de talentrijke Bernadette

Buysse opnieuw voor Marleen Christiaens. 1980:

De deelname van de wereldrecordhoudster op de 5000m, de Britse Paula Fudge, werd aangekondigd. Maar het was haar jonge landgenote Ruth Smeeth die tot eigen verbazing won, terwijl Van Stiphout de laatste podiumplaats inpikte. Een 14de plaats kwam uit de bus voor Ria Van Landeghem.

De Limburgse Betty Van Steenbroeck won de juniorenwedstrijd.

1981:

Twee wereldrecordhoudsters aan de start met Paula Fudge en Christa Vahlensieck. Opnieuw zeven buitenlanders binnen de eerste tien op de zware omloop. Het was weerom Ruth Smeeth die haar landgenote Fudge klopte. Anne-Marie Van Nuffel liep een beresterke wedstrijd met een 3de plaats als resultaat.

Bij de junioren kregen de honderden toeschouwers de heruitgave te zien van het Europees kampioenschap junioren met Betty Van Steenbroeck als winnares voor de Nederlandse Maaike Persoon (vice-kampioene).

1982:

9de trofee v. h. Waasland, 1982

Met Monika Lovenich (midden), Marleen Beernaert en Betty Van Steenbroeck (rechts)

Andermaal een buitenlandse zege met de Duitse Monica Lovenich. De Waasmunsterse Marleen Beernaert liep hier haar levenswedstrijd en eindigde 2de. Ria Van Landeghem eindigde na een kwetsuur toch nog eervol 7de.

Bij de junioren ging de zege naar Nancy Patteet.

1983:

Voor de 10de uitgave wilde men iets speciaals

doen. Het werd de eerste wedstrijd voor vrouwen in het Crosscup-criterium. Voorzitter Roets kon Greta Waitz aantrekken. De Noorse wereldkampioene en recordhoudster "kwam en overwon" vrij makkelijk met een halve minuut voorsprong op de dubbele winnares van de Waaslandtrofee, Ruth Smeeth. Het was de enige keer dat Greta Waitz in ons land een veldloop liep.

Bij de junioren ging de zege naar Lieve Slegers. Daags voordien raasde een storm over het Waasland maar dankzij de enorme inzet van de medewerkers kon alles op tijd worden herzet.

1984:

Eindelijk nog eens een Belgische winnares, te danken aan de klasrijke Limburgse atlete Betty Van Steenbroeck. Zij won voor de Ierse Róisín Smyth. Ria Van Landeghem eindigde pas 17de.

1985:

Voor deze 12de uitgave werd afgeweken van de klassieke omloop. De redenen waren de aanleg van de sportvelden en het nieuwe decor aan de Hoge Kouter in Sint-Niklaas. Ook daar wist parcoursbouwer Willy Van Hove iets uit de mouw te toveren. Het werd opnieuw een Belgische zege met Betty Van Steenbroeck. Een schitterend lopende Ria Van Landeghem pakte de derde plaats voor Lieve Slegers.

Bij de junioren ging de zege eveneens naar een Limburgse Marleen Renders.

1986:

Opnieuw in Sinaai met een wereldkampioene op het podium in de persoon van de Française Annette Sergeant. Op een vlakke grasomloop won zij voor Veronique Collard en de Duitse Vera Miechallek. De Sint-Niklase Marijke De Wilde eindigde als 10de.

1987:

Een volledig Belgisch podium sierde de 14de Trofee van het Waasland. Ondanks sterke buitenlandse tegenstand was het duidelijk dat onze meisjes progressie hadden gemaakt. Veronique Collard won de spurt voor Ingrid Delagrangé en Lieve Slegers.

1988:

De 15de uitgave werd iets speciaals. In het kader van de Crosscup werd er nu ook een mannenloop georganiseerd. De wedstrijden werden rechtstreeks in EUROVISIE uitgezonden. Het was de enige keer dat mannen in Sinaai liepen. De sneeuwstorm die enkele dagen duurde gooide roet in het eten. Gilbert Simoen en Willy Van Hove hadden de handen vol om een kabel van de TV te herstellen enkele uren voor de ploegen opkwamen. Het bilan was een verlies van 300.000fr. voor de organisatie. Dit door de barslechte weersomstandigheden en de rechtstreekse TV-uitzending.

Winnares bij de vrouwen werd de Engelse Nicky Morris. Er was zelfs een Keniaanse vertegenwoordiger met de kampioene Shemweno.

Bij de mannen ging de zege naar de Walesman Roger Hackney. Als derde kwam Vincent Rousseau op het podium. Slechts twee Belgen (Jos Maes 8ste) kwamen binnen de eerste tien terecht.

1989:

Na dit voorval stapte men in Sinaai uit de Crosscup en dat loonde duidelijk, omdat men de jaren voordien naam en faam had verworven. Het werd opnieuw een hoogstaande vrouwenwedstrijd die werd gewonnen door de Schotse Nicolson.

De korte veldloop ging naar de klasrijke Surinaamse Laetitia Vriesde.

1990:

Onze nationale veldloopkampioene Veronique Collard kon na 1987 voor de tweede maal deze wedstrijd op haar naam schrijven door de Engelse Judy Holland te kloppen in de sprint.

Het drieluik van de Ierse Catharina Mc Kiernan

1991:

Dat de wedstrijd in Sinaai beter gestoffeerd was dan de vrouwenwedstrijden in de Crosscup was de vele veldloopfanaten niet ontgaan. Er was een grotere publieke belangstelling voor de Waaslandtrofee dan voor menige herenveldloop. Bij de 18de uitgave kon men de Ierse Catharina Mc Kiernan naar voren schuiven en de Cavan-atlete stak haar

De Franse Annette Sergeant (nr. 1180) won in 1986. Vooraan ook Veronique Collard (94) en de Duitse Brigitte Kraus die bleek zich te hebben vergalopperd.

ambitie niet onder stoelen of banken. De Ierse vice-wereldkampioene en winnares van het IAAF-criterium was duidelijk te sterk voor Veronique Collard en de Keniaanse Chir-Chir.

De korte veldloop werd gewonnen door de Litouwse Stefania Statkuvieni.

1992:

De zilveren medaille-winnares op het WK veldlopen hield woord en ook voor deze 19de uitgave kwam Catharina Mc Kiernan naar Sinaai om te winnen. Een omloop die zij ook tijdens het zomerseizoen enkele malen bezocht op haar doorreis in ons land. "Mocht hier een WK georganiseerd worden dan zou ik wel goud behalen", liet zij zich ontvallen.

Elf van de eerste vijftien aangekomenen tekenden onmiddellijk een contract om het jaar nadien terug op post te zijn in Sinaai. Op de receptie na de wedstrijd gaf organisator André Roets immers te kennen ermee te stoppen na de 20ste uitgave.

1993:

Het werd een afscheid dat groots mag worden genoemd, want ook nu zou de Ierse Mc

actiefoto: Betty Van Steenbroeck (nr. 991), recordhouster A.C. Belsi-veldlopen, met vier overwinningen: bij de junioren in 1980 en 1981, bij de seniores in 1984 en 1985, waarbij ook nog brons in 1982

Kiernan de wedstrijd beheersen. Zij is de enige atlete die erin slaagde driemaal op de erelijst te prijken en zij is niet de minste. Dat was een troost voor de afscheidnemende organisator en zijn kleine kern medewerkers. Mc Kiernan was de beste en Delagrange(2de) liet nog maar eens zien dat onze Belgische vrouwen naast de wereldtop mochten staan. De Poolse Brezynska won de korte veldloop. Als slot wist André Roets te vertellen dat Bel-Si zich voortaan zou inzetten om de jeugd te sponsoren met een jeugdmeeting op de beloofde nieuwe piste in Sint-Niklaas.

"Het is mooi geweest! Dank aan de vele sponsors en mijn kleine kern medewerkers met Michel Poppe, Leona Van Raemdonck, Marcel Engelaar, Willy Ruythoren, Gilbert Simoen en Willy Van Hove, die gedurende jaren samen dit werk hebben opgebouwd. De Trofee van het Waasland stopt op zijn hoogtepunt. Zo hoort het ook," aldus de woorden van de afscheidnemende en geëmotioneerde André Roets.

Erelijst: Damescross 'Trofee van het Waasland':

- 1974: Corry Konings (Ned.)
- 1975: Viviane Van Eemelen (B.)
- 1976: Sonja Castelein (B.)
- 1977: Annie Van Stiphout (Ned.)
- 1978: Annie Van Stiphout (Ned.)
- 1979: Mary Purcell (Ierl.)
- 1980: Ruth Smeeth (Gr. Br.)
- 1981: Ruth Smeeth (Gr. Br.)
- 1982: Monica Lovenick (D.)
- 1983: Greta Waitz (Noorw.)
- 1984: Betty Van Steenbroeck (B.)
- 1985: Betty van Steenbroeck (B.)
- 1986: Annette Sergeant (Fr.)
- 1987: Veronique Collard (B.)
- 1988: Nicky Morres (Gr. Br.)
- 1989: Nicolson (Schotl.)
- 1990: Veronique Collard (B.)
- 1991-92-93: Catharina Mc Kiernan (Ierl.)

VOLLEYBALCLUB SIBOK SPEELT MET HEREN- EN DAMESPLOEG

Etienne DE MEESTER

De ploeg van VC Sibok bij de start in 1973.

Onder: Roland Selis, Marc Van den Henden, Dirk Vercaemmen en Robert Wittock.

Boven: Hans Van Loocke, Erwin Smet, Fred De Puyseleir en voorzitter Jozef Van Loocke.

Volleybalclub Sibok-Sinaai ontstond in 1972 uit een initiatief van Jeugdhuis Troelant in het Wijnveld. Tijdens een jeugdhuiscompetitie presteerde de club van Troelant zo goed dat werd gedacht aan het stichten van een nieuwe sportvereniging. Drie leden van de toenmalige gemeenteraad van Sinaai voelden zich geroepen om samen met enkele spelers een bestuur te vormen. Dit stichtend bestuur bestond uit Arthur Baeckelandt, Jozef Van Loocke, Achiel De Vijlder en spelers Fred De Puyseleir, Bertrand Vercauteren en Marcel Watté. Ondanks de aanvankelijke reserves ten overstaan van de competitie-sport, besloot het bestuur in 1973 toch te starten in de derde provinciale afdeling van de Belgische Volleybalbond. De eerste Sinaaise bokken (Sibok) veroverden de zevende plaats op dertien ploegen. Door de uitbreiding van het aantal provinciale reeksen belandde de ploeg het daaropvolgende jaar wel in vierde provinciale.

Van buiten naar binnen

Opmerkelijk was dat in die beginperiode alle

wedstrijden van Sibok plaats vonden in openlucht. Vooraf sneeuw ruimen op het terrein vormde dan ook geen uitzondering. Gelukkig konden de spelers tijdens de winter trainen in de vroegere kapel van het klooster van de Maricollen. De sportraad van Sinaai had die eerder al ingericht als noodturnzaal voor de scholen.

Na twee seizoenen openluchtvolley op het terrein achter jeugdhuis Troelant vond de club voor één seizoen onderdak in de sporthal van Lokeren. Daarna verhuisde Sibok naar de sporthal van Stekene. Die situatie bleef duren tot 1981. Ze leidde er ook toe dat de vereniging tijdens deze periode een soort "onbekende" bleef in eigen gemeente.

Twee titels

Na enkele seizoenen met wisselend succes volgde in 1980 de eerste opmerkelijke prestatie. Sibok speelde kampioen in de eigen reeks. Via de eindronde kroonde de club zichzelf tot algemeen kampioen in vierde

*VC Sibok kampioen in 3^e provinciale 1983-84.
Stralende spelers en supporters met zittend in het midden speler-trainer Willy Keppens (nr. 19)*

De kernspelers van VC Sibok in de sporthal van Sinaai tijdens de competitie 1996-97.

provinciale. De spelers presteerden dat alles zonder trainer of coach.

De echte doorbraak van Sibok kwam er tijdens de competitie 1981-1982. De club verhuisde naar de afgewerkte sporthal van Sinaai. Het betekende meteen de start van de eerste jeugd ploeg (scholieren) en de uitgave van een clubblad. Tijdens de competitie 1983-1984 beleefden de Sibokken onder leiding van speler-trainer Willy Keppens een nieuw hoogtepunt: de titel in derde provinciale. Dat

gebeurde pas tijdens de laatste speeldag uitgerekend tegen aartsrivaal Belvoc uit Belsele. Na jaren met ups en downs ontwikkelde Sibok zich tot een vaste waarde in tweede provinciale. Een vierde plaats in de eindrangschikking bleef het beste resultaat. Ondertussen breidde ook de jeugdwerking sterk uit. Sibok trad behalve met seniores ook aan met miniemen, cadetten, scholieren en junioren. Achter deze jeugdcompetitie werd een punt gezet na het seizoen 1998-

De dames van VC Sibok in hun eerste competitie.
Onderaan rechts zit trainer Gunther Van Laere.
Uiterst links staat coördinator Jo Van den Bossche

1999 om plaats te ruimen voor damesvolleybal. Deze Sibokdames zijn momenteel bezig aan hun eerste competitie onder leiding van Gunther Van Laere.

Voorzitters:

- Jozef Van Loocke (1973-1984)
- Jos Andries (1984-1988)
- Patrick Verbuyst (1988-.....)

Secretarissen:

- Lieve Heyman (1973-1974)
- Jos Andries (1974-1984)
- Etienne Van de Voorde (1984-1988)
- Hans Van Poucke (1988-1998)
- Betty Strybos (1998-.....)

Clubkleuren:

- wit-blauw

Het huidige bestuur:

- Naast Patrick Verbuyst (voorzitter) en Betty Strybos (secretaris) bestaat het huidige bestuur uit Fred De Puyssleir, Danny De Caigny, Roland Selis, Hans Van Poucke en Tanja Durinck. Als gewezen speler van het eerste uur maakt Erwin Smet zich zeer verdienstelijk als scheidsrechter.

Trainers:

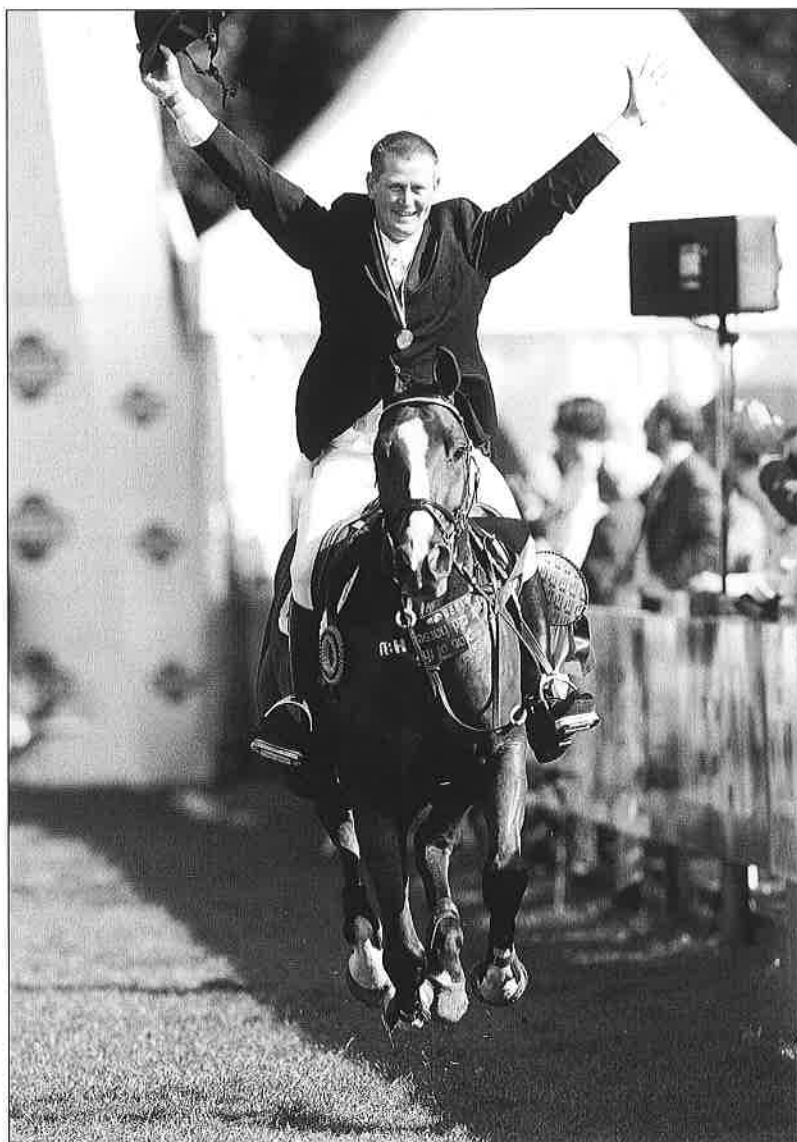
- Marcel Watté
- Karel Schack
- Walter Meerbergen
- Willy Van Buynder
- Willy Keppens
- Patrick Hertegonne
- Danny Loyez
- Marc Hoffman
- Hugo Van Haver
- Dirk De Mulder
- Eddy Laheyne
- Patrick Dierick
- Filip Van Royen

Bron: Fred De Puyssleir

OP BEZOEK BIJ VALENTIJN DE BOCK, WERELDKAMPIOEN JUMPING 1998

Daniël GRUMIAU

Op 27 september 1998 werd de 33-jarige Valentin De Bock te Lanaken wereldkampioen in de categorie van 5-jarige paarden.

Valentin stamt uit een boerenfamilie en verdiepte zich aanvankelijk in technische studies. Maar hij ontwikkelde vrij vlug een meer dan gewone belangstelling voor paarden. Hij werd daarin door zijn ouders en door andere familieleden gesteund en gestimuleerd. Hij startte eigenlijk als ponyruitertje. Op 16-jarige leeftijd kreeg hij zijn eerste paard. Het was een voorzichtig maar snel dier. Dat waren belangrijke troeven en na anderhalf jaar vertoefde Valentin al in de hoogste reeks van de beginnelingen. De jonge ruiter koppelde duidelijk talent en ambitie aan een sterk ontwikkeld

gevoel voor schatten van afstanden. Dat is in zijn sporttak een onmisbare gave bij het nemen van de hindernissen en het aankweten van vertrouwen bij het paard.

De Bock werkt bij voorkeur met jonge dieren. Die worden dagelijks getraind op conditie en gehoorzaamheid. Zo groeit er geleidelijk een gevoel van saamenhorigheid tussen de ruiter en zijn rijdier. Men kan dan werkelijk van een "combinatie" spreken.

Valentin reed aanvankelijk in de Landelijke Rijvereniging (LVR). In 1987 stapte hij over naar de Hippique Regionaal Oost-Vlaanderen (HROV) in samenspraak met de Koninklijke Belgische Ruitersportfederatie (KBRSF). Dat waren de zogenaamde "Roodrokken", zowat

de high-society in dat milieu, een idee die echter is voorbijgestreefd.

Valentijn traint momenteel een zestal paarden. Drie ervan zijn persoonlijke eigendom. De algehele zorg voor de paarden neemt veel tijd in beslag. Zij wordt voor een deel door zijn echtgenote, Leen Van Hove, overgenomen.

Een deelnemer aan internationale wedstrijden wordt geselecteerd op basis van zijn resultaten in het Belgisch Kampioenschap.

Bij het wereldkampioenschap heb je enerzijds de paarden vanaf 8 jaar. Dat is de open categorie voor senioren. Daarnaast heb je beschermde categorieën voor paarden van 4, 5, 6 en 7 jaar omdat je die dieren, qua niveau, niet kan vergelijken met volwassen paarden. In de toekomst zal De Bock verder werken met jonge paarden. De overstap naar de oudere dieren categorie is praktisch onmogelijk. Daarvoor moet men veel geld hebben en voltijds prof worden. Die ruiters zijn ook vaak van huis weg. En dat zint onze kampioen niet.

België heeft niet alleen verschillende goede competitieruiters, maar ook zeer degelijke paarden. Van over de hele wereld komt men naar ons land, ook naar het Waasland, om de beste dieren te kopen.

Eén voorbeeld: op de Olympische Spelen won Duitsland de titel. Drie van de vier paarden waren van Belgische origine!

Palmares van Valentijn De Bock:

1986: Belgisch kampioen Military (1ste serie) te Waregem

1987: 3 x interregionaal kampioen per ploeg met "Laguna"

1 x interregionaal kampioen individueel te Zandhoven met "Laguna"

1989: Winnaar van de klassieke cyclus bij de 4-jarige paarden met "Jazir"

1990: Tweede plaats (Jazir) in de finale van het Belgisch kampioenschap voor 5-jarigen te Gêsves.

1995: Winnaar BMW-cup, middenklasse, met "Mozes"

1996: Winnaar BMW-cup, met "Greenpeace"

1997: idem

1998: wereldkampioen (5-jarigen) te Lanaken met "Loncorde B"

Kampioen van het Waasland, ("Loncorde B")

1999: Beker van België met "Loncorde B", 3de in de reeks 6-jarigen

3de in de troostingsreeks voor de Wereldbeker te Lanaken

2000: 2de plaats in de beker van België met "Natan",

4de plaats in het Belgisch kampioenschap te Kapellen,

uitgevallen wegens kwetsuur van "Loncorde B" in de wereldbeker te Lanaken.

De Bock nam verder deel aan verschillende internationale concours. Hij werd te Moorseele 1ste in de finalereeks en hij deed dat nog eens over te Zandhoven. In deze wedstrijden nam hij het op tegen gerenomeerde ruiters als Philippaerts, Hassman, Whitaker, e.v.a.

Nogal wat lezers reageerden op het eerste nummer van Sportrevue.

De heer Geo Van Broeck uit Sint-Niklaas herkende zichzelf en zijn klasgenoten op de foto, afgedrukt op pagina 27, ondertiteld met "waterpret in het 'kiekenkot' van de zwemp-put Scheeders van Kerchove, jaren vijftig". De foto zou merkkelijk ouder zijn. Het zou namelijk gaan over een opname uit het schooljaar 1943 - 1944 van het Sint-Jozef-instituut, destijds gevestigd aan de Ankerstraat. De heer Van Broeck bezorgde ons een zo goed als volledige namenlijst van alle knapen in het water. Hartelijke dank!

Straffer nog is de reactie van de heer Maurice Opgenhaffen (°1911) uit Nieuwkerken, die ons via zijn dochter en schoonzoon de 33 namen bezorgde van de groepsfoto van Veloclub "Hoop en Vreugd" uit 1921, die op pagina 17 stond afgedrukt. Ons redactielid Daniël Grumiau, voorzitter van de Heemkring Nieuwkerken nam deze informatie natuurlijk maar wat graag aan. Knap!

Uit Belsele kwam dan weer de reactie van de heer Roger Christiaens, gewezen bokser. Hij laat corrigeren, dat de Boxing Club Sint-Niklaas niet in 1950 verhuisde van De

Graanmaat naar de Dalstraat, maar vermoedelijk pas in 1952. Auteur Steve Wante ging de man prompt opzoeken en verwerkte diens getuigenissen in zijn tweede bijdrage over de bokssport in Sint-Niklaas.

Ook een rechtzetting in verband met het artikel over schuttersmaatschappij De Eendracht uit Sinaai. De koning en koningin, die poseren op de groepsfoto, afgedrukt op pagina 37, zijn respectievelijk André De Block en Natasja Van Bocxlaer. Onze excuses voor de foutieve namen.

Dirk De Waele uit Sinaai bezorgde ons interessante informatie over het wielrennen in de jaren '30. Medewerker Alfons Smet maakte er dankbaar gebruik van.

En tenslotte nog een aangename opsteker: professor Dr. Roland Renson van de Katholieke Universiteit Leuven en tevens afgevaardigd beheerder van het Sportmuseum Vlaanderen stuurde ons zijn gelukwensen.

Beste lezer, bel ons, schrijf, mail of fax ons je bemerkingen of aanvullingen. Sportrevue wil een interactief instrument zijn om de geschiedenis van ons sportleven zo correct en zo volledig mogelijk weer te geven.

REDACTIE

Abonnementen

De abonnementsprijs voor de twee nummers van jaargang 2001 bedraagt 200 BEF. Storten op rekeningnummer 068-2095520-56 van de Stedelijke Sportraad, stadhuis, 9100 Sint-Niklaas met de vermelding "Sportrevue 2001".

Losse verkoop

Losse nummers zijn te koop – zolang de voorraad strekt – aan de prijs van 150 BEF per stuk. Het nummer 1, dat verscheen eind 2000, kan nog worden besteld, eveneens aan de prijs van 150 BEF. Storten op hetzelfde rekeningnummer als voor abonnementen, met vermelding "Sportrevue 1". Levering mag je verwachten tegen november 2001.

